

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξαχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ υπό του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγκωσκα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσωτερικῶν δραχ. 7.—Ἐξωτερικῶν φρ. χρ. 8
Δι' ἀνδρομαί ἀρχονται τὴν ἰνὴν ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προκληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλιωτισσῶν

Περίοδος Β'.—Τόμ. 6^{ος}.

Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 27 Φεβρουαρίου 1899

Ἔτος 24^{ον}. — Ἀριθ. 9

ΟΤ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]

(Συνέχεια ὡς σελ. 63)

— "Ὅχι δά, δὲν φθάνου ἕως ἐκεῖ, ἀπήντησεν ὁ ναύτης. "Ἄν πέσεις στὴ θάλασσα, μάλιστα, σὰς κυνηγοῦν καὶ οὐς κόβου κανένα ποδάρι ἢ κανένα χέρι. Ἄλλὰ τί θὰ κερδίσουν ἂν θαγκάσουν ἓνα καρδί ἢ μιὰ βάρκα;

— "Ὅμως τοὺς ἀρέσει νὰ τα ἀκολουθοῦν, εἶπεν ὁ Γεράρδης. Ὁ κ. Λωμόνδος μου εἶδεις πολλὰς φορές πίσω στὴν πρύμνη τῆς Εὐσταθείας.

— "Ναί, γιατί ξεύρουν πὰς ρίχνου κάρκαλα καὶ κρέατα ἀπὸ τὴν θυρίδα τῆς κουζίνας. Τὶ λαιμαρχίζω; ποῦ εἶνε! Νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθειαν ὅμως, τὸ ὄμο κρέας τὰ τραβᾷ περισσότερο.

— "Τὶ φρίκη! ἀνέκραξεν ἡ Κοραλία. Θεέ μου! πότε θὰ φθάσουμε σὲ ξηρά;

Ἄλλ' ἰδοῦσα τὴν Λίαν, πλησίον τῆς ὠχροτάτης καὶ ἔντρομον, εἶβασε τὸν ἑαυτὸν τῆς καὶ προσέθεσεν:

— "Ἐννοια σου, Λίνα μου, θὰ φθάσουμε γρήγορα! Ἐχομε δυνατοὺς κωπηλάτας! Ἐχομε καὶ τὴν πυξίδα τοῦ Γεράρδου. Ἠσύχασε!

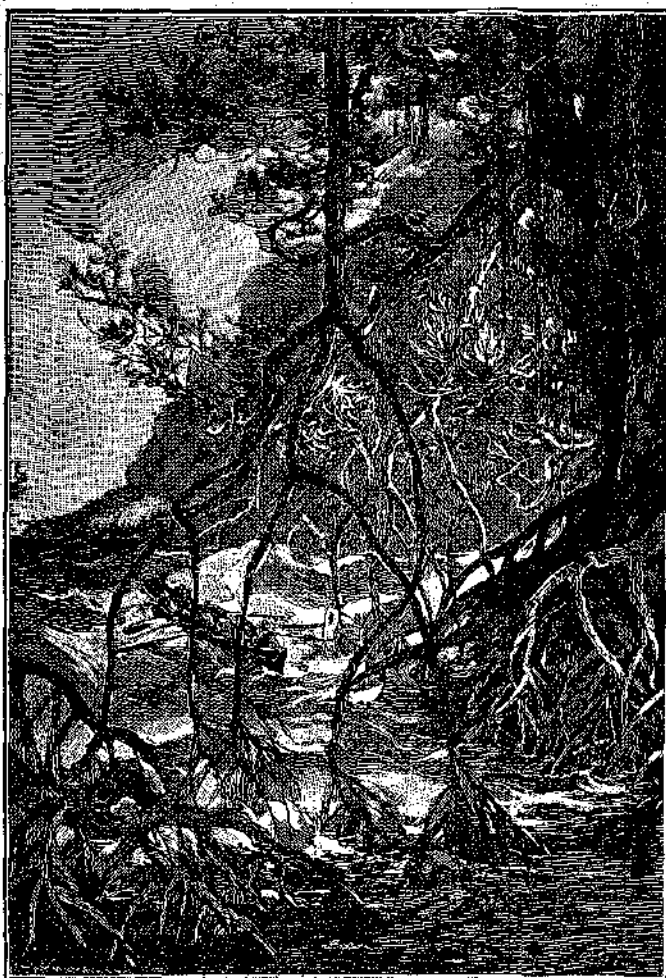
Ὁ ἥλιος εἶχεν ἤδη ὑψωθῆ εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἡ θερμότης του εἶχεν ἀνυπόφορος. Ἡ πρωϊνὴ αὔρα ἐξέλιπεν, ὡς νὰ τὴν κατεβρόχθισεν ὁ πύρινος ἐκεῖνος ὀφθαλμός. Ἡ ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης ἐλαμπεν ἐκτυφλωτικῶς, ὡς μεταλλινὸν κάτοπτρον. Τὰ κόμματα διηυθύνοντο πρὸς δυσμὰς — πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς ξηρᾶς εὐτυχῶς, — ὁ δὲ σάλος τῆς λέμβου ἦτο τοιοῦτος, ὥστε ἄλλοτε μὲν ἡ γραμμὴ τοῦ ὀρίζοντος ἀπεκρύπτετο ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ναυγῶν, ἄλλοτε δὲ τοὺς ἀπεκαλύπτετο ὡς ἐκ τοῦ ὕψους λόφου.

Ἀίσθημα τρόμου καὶ ἀγωνίας κα-

τεῖχε τὰς ψυχὰς των. Ὁ ἰδρὸς ἔρρεεν ἀφρονος ἀπὸ τὰ μέτωπά των καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ των ὑπέφερον δεινῶς ἀπὸ τὴν πύρινον ἀνταύγειαν τῆς θαλάσσης. Ἦτο ἀνάγκη νὰ φθάσουν τὸ ταχύτερον εἰς τὴν ξηρὰν διότι, ἐκτὸς τοῦ κινδύνου τὸν ὅποιον διέτρεχον, ἐκτεθειμένοι εἰς τὸν ὠκεανὸν ἐντὸς τοῦ εὐθραύστου ἐκείνου πλοιαρίου, δὲν εἶχον κἄν οὔτε τρόφιμα, πρὸς μόνον ἓνα σακκὸν διπυρίτου καὶ ἓν μικρὸν βρέλιον ὕδατος. Ἀπὸ τοὺς κωπηλάτας, — δώδεκα τὸν ἀριθμὸν, — δύο μόνον ἦσαν νεῦται, ἐκτὸς τοῦ Λεγκέν. Οἱ ἄλλοι ἦσαν ἐπιβίται:

τῆς πύρας, μεμονωμένοι, χωρισμένοι, ξένοι πρὸς ἀλλήλους, διότι μόνον δύο ἢ τρεῖς ἀνῆκον εἰς τὴν αὐτὴν οἰκογένειαν. Διὰ τοῦτο ἐφ' ὄλων τῶν προσώπων ἀνεγινώσκοντο σκληρὰ κατήγεια καὶ ἀπόγνωσις πικρά.

Ἡ Κοραλία ἀνεδείχθη θαυμασταί: χωρὶς νὰ διακρίνῃ παράπονον ἐκ τῶν χιλιῶν τῆς, προσηλάθει ὀλονὲν νὰ ἐμφυχόνη τοὺς ἄλλους τὴν Λίαν, τὴν ὅποιαν ὁ κόπος καὶ ὁ φόβος παρέλκον ἀκόμη καὶ τὴν Μιργαρόναν, τὴν ὅποιαν εἶχεν ἀποκάμη ἢ θεῖ τοῦ καρχαρίου, ὥστε ἀπὸ τὴν

« Εἰσῆλθεν εἰς μικρὸν ὄρυμα, περιβαλλόμενον ὑπὸ γιγα-
ντικῶν δένδρων. » (Σελ. 71 στήλ. α'.)

στιγμὴν ἐκείνην ἐμεμφιμοῖρει ἀδιακόπως καὶ μεγαλοφῶνως. Οὕτως ἡ τρυφερά ἐκείνη δεκαεπταετής νεάνη, ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἀτυχίας, ἀπεκαλύψεν ὄλους τοὺς θησαυροὺς τῆς γενναιότητος καὶ τῆς ἐγκαρτερήσεως, τοὺς ὁποίους ἐκρυσταίνον ἡ νεανικὴ τῆς καρδίαν. Πρῶτη ἡ Μιργαρόνα, θαυμασθεῖσα ἀπὸ τὸ ἥρωϊκὸν τοῦτο παράδειγμα, ἔπαυσε νὰ μεμφιμοῖρη. Καὶ λαβοῦσα ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς τὴν Λίαν, καὶ καλύψασα αὐτὴν μετὰ τὸ φόρεμά τῆς, ἤρχισε νὰ τὴν λιχνίζη ὡς νὰ ἦτο βρέφος, οὕτως ὥστε ἡ μικρὰ δὲν ἤργησε νὰ λησμονήσῃ τὰ δεινὰ τῆς καὶ νὰ ποκοιμηθῇ.

Ἡ ἡμέρα ἐφάνη ἀτελείωτη εἰς τοὺς ναυαγούς, ὑποφέροντας πολὺ τῶσον ἀπὸ τὴν ἀκίνησιαν, ὅσον ἀπὸ τὴν κείναν, ἀπὸ τὴν δίψαν καὶ ἀπὸ τὸν καύσωνα. Κοινῇ ἀποφάσει, εἶχεν ἀνατεθῆ εἰς τὸν Λεγκέν ἡ διανομὴ τοῦ σιτηρείου. Ἐκεῖνος δὲ φοβηθεὶς ὅτι θὰ ἐχρεώζοντο τέσσαρες ἢ πέντε

ήμεραι τουλάχιστον, διά να φθάσουν — αν θα έφθανον! — εις μίαν οίανδήποτε ξηράν, διένειμε τὰ τρόφιμα με δλην τήν αναγκαίαν αλλά και σκληράν οικονομίαν. Η δίψα προπάντων έβασάνιζε τούς ναυαγούς, και ή θέα του ύδατος, σπινθηρίζοντος πρό τών οφθαλμών των, τήν έμεγάλωνεν ακόμη περισσότερο.

Επί τέλους ο ήλιος έδωσε μετ' ολίγον ο ούρανός εκκλήθη υπό μυριάδων αστέρων και ή σελήνη έριψε τὸ αργυρόχροον της φώς. Η νύξ υπήρξε γλυκεία, μετά τὸν κούσωνα της ημέρας. Οί άνδρες έκωπηλάτουν εκ περιτροπής, και ο Γεράρδος, πολύ δυνατός εις τήν κωπηλασίαν, έκαμνε τὸ καθήκον του ὁπως και οι άλλοι.

Η δευτέρα ημέρα υπήρξεν επίπονος ὡσον και ή πρώτη, παρήλθε δέ άνευ έπισοδίου μόνον περι τήν μεσημβρίαν διέκρινον ὄλοι εις τὸν ὀρίζοντα τὸν καπνὸν ενός μεγάλου άεροπλοίου, τὸ ὅποιον διήλθε και εξηφανίσθη, χωρίς νάντιληφθῆ τούς δυστυχεῖς ναυαγούς, οί ὅποιοι έτεινον πρός αὐτὸ τὰς χεῖρας.

Η ακόλουθος νύξ παρήλθε βραδέως. Αλλά μόλις άνέτειλεν ή αὐγή, ή Κοραλία, ή ὅποια δέν ειχε συμμηθῆ διόλου, έπεσκόπησε ταχέως τὸν ὀρίζοντα και, ὡ χαρά! της εφάνη ὅτι διέκρινεν εκεί κάτω πρός δυσμάς, κάτι τι ὡς σύννεφον μαῦρον.

— Γεράρδε! άνέκραξε. Μαργαρόνα! Λεγκέν! . . . Γῆ! . . . Γῆ! . . .

Ανεπῆδησαν ὄλοι. Ναι! τὸ μαῦρον εκείνο σύννεφον, ή μακρὰ εκείνη ταινίξ, ήτο γῆ. Επηκολούθησε φαιδρός ἀλαλαγμός, κραυγαί, ἐπιφωνήσεις, γέλωτες. Και ήρχισαν νὰ κωπηλατοῦν με νέον ζῆλον. Μετ' ὀλίγον διέκριναν καλῶς μίαν νῆσον, ἐπικαθήμενὴν ὡς κόσμημα σμαράγδινον και ἀδαμαντοκόλλητον ἐπὶ τῶν κυανῶν ὑδάτων της θαλάσσης. Τὸ κέντρον της, κατάφυτον ὄλον, άνυψοῦτο ὀμαλῶς ἀπὸ αἰγιαλὸν ἀμμάδῃ μετὰ παρυφῆν ἀργυρᾶν, τήν ὅποιαν έσχημάτιζεν ὁ ἀφρός τῶν κυμάτων, τὰ ὅποια έδουσαν εις τήν βᾶσιν της.

Ο Γεράρδος και ή Κοραλία, με δλην των τήν χαράν, ῥαθύνθησαν και κάποιαν λύπην, διότι βεβαίως ή νῆσος εκείνη δέν ήτο ή Αφρικῆ, ὅπου προπάντων επεθύμουσαν νὰ φθάσουν, με τήν ἐλπίδα νὰ συναντήσουν εκεί τούς γονεῖς των. Οπωςδήποτε συνεμερίσθησαν τήν εὐτυχίαν τῶν συντρόφων των και ὅταν ἐπὶ τέλους ή λέμβος προσήραξε και οί πόδες των έπάτησαν τὸ πολυπόθητον εκείνο ἔδαφος, ο ἀδελφός και ή ἀδελφῆ άντηλλάξαν φίλημα χαρᾶς ζωηροτάτης.

Οί ναυαγοί έτρεξαν άμέσως πρός τούς κοκοφοινίκας, οί ὅποιοι εὐρίσκοντο εκεί παρά τήν παραλίαν. Νεαρός ναύτης άνεργιχῆθη ἐφ' ενός ἐξ αὐτῶν, και έρριψεν ἄ-

φθονα καρδίαν πρός τούς συντρόφους του. "Επιον τὸ γλυκὺ και αρωματωδές των γάλα και έφαγον τήν εὐγεστον σάρκα των. Εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν, έρρεε πρός τήν θάλασσαν διαγεύστατον ρυάκιον, τὸ γλυκὺ τοῦ ὁποίου ὕδωρ εθεράπευσε τήν ἰδουκίκαττ τήν δίψαν των. Η νῆσος εφάνετο ἀκατόικητος. Οί ἄγριοι κερποὶ υπήρχον ἐκεῖ ἐν ἀφθονίᾳ ἐπὶ της ἄμμου της ακτῆς χελῶναι πελώρια ειχον ἀποθήκη τὰ ὠκ των, τὰ ὅποια οί ναυαγοί ήρχισαν νὰ τρώγουν ὡμὰ πολυάριθμα και ποικιλόχροα πτηνά έπετοῦσαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἄφρα, — τὸ ὅποιον εὐήμαινε ὅτι οὐδέποτε ειχον ἴδῃ ἀνθρώπους' ἀλλ' εις τῶν ναυαγῶν, ὁ ὅποιος ήρχισε νὰ τα λιθοβολῆ, τὰ ἐδίδαζεν άμέσως νὰ φοβῶνται τήν παρουσίαν τοῦ ἀνθρώπου.

Αφ' οὐ άνεπαύθησαν ἄρκετὴν ὥραν, ο Λεγκέν, ο Γεράρδος και μερικοὶ ἄλλοι ἀπῆλθον πρός εξερεύνησιν της νῆσου. Επέστρεψαν μόλις περι τήν ὄσιν τοῦ ήλιου και ειπον ὅτι ή νῆσος ήτο ὠρισμένως ἀκατοίκητος, ὅτι ειχε περιμετρον εἴκοσι περίπου χιλιομέτρων, ὅτι τὸ κέντρον της κατεῖχε δάσος πυκνὸν και ἀδιαπέραστον, ἀλλ' ὅτι ζώνη κατοικήσιμος και καλλιεργήσιμος εξετεινέτο καθ' ὄλον τὸ μήκος της ακτῆς.

Απὸ της κορυφῆς μικροῦ λόφου, διέκρινον πρός δυσμάς μίαν γραμμὴν ἀπέραντον, μαύρην και συνεχῆ. Κατὰ τήν ὀμβόθυμον γνώμην τῶν εξερευνητῶν, ήτο ή Αφρικῆ.

Και εγεννήθη άμέσως τὸ ζήτημα, αν έπρεπε νὰ μείνουν εις τήν νῆσον, ή νὰ δοκιμασουν νὰ φθάσουν εις τήν ἀπέναντι ἡπειρον.

— Δέν βαρυνέσθε! ἀπὸ τῶρα; άνέκραξεν ὁ ναύτης Πέτρος Δαμβέρ, ἐξαπλούμενος με τήν κοιλίαν ἐπὶ της ἄμμου. Δέν εἶνε ἄσχημα κ' ἐδῶ! Νὰ πίνης, νὰ τρῶς και νὰ κοιμᾶσαι. Τί ἄλλο θέλεις; Η γῆ της Επαγγελίας, με τήν πίστι μου!

— Κ' ἐγὼ λοιπὸν σκοπεῦω νὰ μείνω ἐδῶ μέχρι νεωτέρας διαταγῆς! προσέθεσεν ἄλλος.

— Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιον! Ζωὴ και κότξ, σοῦ λέει ὁ ἄλλος.

— Μὴ τί εἶνε αὐτὰ; ειπε τότε ὁ Γεράρδος. Αλήθεια, δέν θέλετε νὰ πάμε στην Αφρικῆ; Προτιμᾶτε νὰ μείνωμεν γιὰ πάντα ἐδῶ, 'ς αὐτῆ τήν κατάδικη, χωρίς καμμιὰ συγκοινωνία με τὸν πολιτισμένο κόσμον, χωρίς καμμιὰ ἐλπίδα σωτηρίας; Αὐτὸ εἶνε τρέλα! Αφ' οὐ έχουμε, δέξα σοι ὁ Θεός της βάρκα μας, γιατί νὰ μὴ τῆ μεταχειρισθῶμε; Νὰ ή Αφρικῆ, αντίκρυ μας! Σὲ δέκα ή δώδεκα τὸ πολὺ ὥρες εφθάσαμε!

— Εὐχαριστῶ πολύ, ειπεν ὁ Δαμβέρ. Και γιατί τάχα νὰ θαλασσοπνιγοῦμε στὰ καλὰ καθύμενα; Κ' ἐδῶ μήπως δέν εἶνε γῆ; Ἀρά γε θὰ βροῦμε

καλλίτερη, με περισσότερα φρούτα, με περισσότερα ψάρια και πουλιὰ; . . . Κάλλιξ πέντε και στὸ χέρι, παιδί μου! . . .

— Αλλά εἰ γονεῖς μας; ειπεν ή Κοραλία, συνάπτουσα τὰς χεῖρας. Στην Αφρικῆ πρέπει νὰ ἐπῆγαν, αν δέν έχάθησαν. Εκεί μόνον έχουμε τήν ἐλπίδα νὰ τους εὔρουμε!

— Ὅσω γι' αὐτὸ, πολὺ ὀλίγο με μέλει! ἀπήντησεν ὁ Δαμβέρ. Ἐγὼ δέν θὰ τὸ κουνήσω ἀπὸ ἐδῶ, και αὐς το λέγω νὰ το εὔρετε.

— Αφ' οὐ θέλης, εἶσαι ἐλευθέρως νὰ μείνης, ειπεν ή Κοραλία σταθερῶς. Αλλά δέν μπορεῖς νὰ ἐμποδίσης και τούς ἄλλους, αν θέλουν νὰ πάγουν στην Αφρικῆ!

— Μπα! και δέν μου κάμνετε τῆ χάρη νὰ τους ερωτήσετε, γιὰ νὰ ἴδητε τῆ γνώμη τους;

— Πολὺ καλά! άνέκραξεν ή Κοραλία. Ποῦνι ἀπὸ σᾶς προτιμοῦν νὰ μείνουν ἐδῶ;

— Ἐγὼ! . . . Ἐγὼ! . . . Ἐγὼ! . . . Κ' ἐγὼ! . . . άνέκραξαν πανταχῶθεν.

— Χά, χά, χά, τὰ εἶδες τα; ειπεν ὁ Δαμβέρ καγχάζων.

— Και ποῖοι θέλουνα ὑπάγουν εις τήν Αφρικῆν; ήρωτησε πάλιν ή Κοραλία.

— Ἐγὼ! άνέκραξεν ὁ Γεράρδος.

— Κ' ἐγὼ! ειπεν ὁ Λεγκέν. Δέν μου φαίνεται πολὺ φρόνιμο, κυρία Κοραλία! ἀλλὰ δέν θέλω νὰ σας ἀφήσω!

— Κ' ἐγὼ, έννοεῖται! ειπεν ή Μργαρόνα.

— Κ' ἐγὼ, εφθόρυσεν ή Λίνα.

— Πέντε μονάχα, έναντίον εἴκοσι τριῶν! άνέκραξεν ὁ Δαμβέρ. Ἐχασεξ, κορίτσι μου!

— Ναι! ἀλλ' αὐτοὶ ποῦ θέλουν νὰ μείνουν, δέν θὰ μας ἐμποδίσουν βέβαια νὰ φύγουμε! ειπεν ή Κοραλία, μετά βίας κρύπτουσα τὸν φόβον της.

— Ἐτσι εἰ; Ἀμὲ ή βάρκα; . . . Νομίζετε πῶς θὰ σᾶς τήν ἀφήσουμε; Και αν μας καπνίσῃ εξαφνα νὰ φύγουμε; . . . Αλλά τέλος πάντων, τί με μέλει ἐμένα γιὰ τῆ βάρκα! . . . Ἐγὼ, σᾶς εἶπα και τὸ ξαναλέγω, δέν θὰ τὸ κουνήσω ἀπὸ ἐδῶ, ὡς νὰ περάσῃ κανένα καρὰβὶ νὰ με πάρῃ εἰδεμὴ νὰ μὴ με λένε Δαμβέρ! Σεις οί ἄλλοι παιὰ κάμμετε ὅ,τι θέλετε!

Ζωηρὰ συζήτησις ἐπηκολούθησεν. Οί μὲν επέμενον νὰ κρατήσουν τήν λέμβον, οί δὲ τήν παρεχώρουν εὐχαριστικῶς εις τούς ἐπιθυμοῦντας νὰπέλθουν. Ἐπὶ τέλους μερικοὶ καλοὶ ἄνθρωποι, συγκινηθέντες ἀπὸ τήν ἀγωνίαν της Κοραλίας, έλυσαν τὸ ζήτημα, προτεινάντες νὰ τους διαπεράσουν εις τήν ἀπέναντι ἡπειρον, νὰ τους ἀφήσουν ἐκεῖ, και νὰ ἐπιστρέψουν κατόπιν εις τούς συντρόφους των με τήν λέμβον. Και ή γνώμη αὐτῆ υπερίσχυσεν. Ο Γεράρδος και ή Κορα-

λία ἐδιόζοντο νὰπέλθουν εκ της νῆσου και εφοβοῦντο τόσον, μήπως οί συντροφοὶ των ήθελον μετανοήσῃ, ὡστε εἴπαισαν τὸν Λεγκέν νὰ ἐπιβιβασθοῦν τήν ἰδίαν ἐκείνην νύκτα. Εφόρτωσαν ἐν βίᾳ εις τήν λέμβον βανάνας, αὐγά και νερόν, έτοποθετήθησαν ἐντὸς αὐτῆς, ο Λεγκέν, ο Γεράρδος και δύο ἄλλοι έλαβον τὰς κώπας, και απέπλευσαν, προπεμπόμενοι ὑπὸ τῶν χλευσμῶν τοῦ Δαμβέρ.

Τήν πρωίαν εὐρέθησαν εις ἀπόστασιν ὀλίγων μόνον χιλιομέτρων εκ της ακτῆς, τήν ὅποιαν διέκρινον μακρόθεν τήν προτεραίαν. Χαμηλῆ, μακρὰ, δεινρῶδης, κατάφυτος, μεγαλοπρεπῆς, ανέλαμψε με τὰς πρώτας ακτίνας τοῦ ήλιου. Ο ἐπιβλητικὸς ὄγκος της ἐμαρτύρει αὐτὴν τήν φορὰν ὅτι δέν ἐπρόκειτο πλέον περι νῆσου' ήτο αὐτῆ ή Αφρικῆ, ή ἀπέραντος μαῦρη ἡπειρος, ή ἐν μέρει μόνον πολιτισμένη, ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον βυθισμένη εις τὸ σκότος της βαρβαρότητος και της ἀμαθείας. — ή ἀγρία ἡκειρος, εις τήν ὅποιαν τὰ δύο ἐκεῖνα δυστυχεῖ παιδία ἐτόλμων νὰ περιπλανηθοῦν πρός ἀναζήτησιν τῶν γονεῶν των!

Περὶ τήν δεκάτην της πρωίας, ή λέμβος ειχε πλησιάσῃ πολὺ τήν ξηράν. Τὸ ρεῦμα τῶν ὕδων πρός τήν ακτὴν με μεγάλην ταχύτητα, και κατὰ συμβουλήν τοῦ Λεγκέν, οί ἐπιβάται ἐκρατοῦντο καλῶς, διά νὰ μὴ παρασυρθοῦν. Τότε εἰσῆλθον εις μικρὸν ὄρμον, περιβάλλόμενον ὑπὸ γιγαντιαίων δένδρων, τῶν ὀποίων οί τοξοειδεῖς κλάδοι καθήρχοντο μέχρι της θαλάσσης. Τὸ βαρὺ ἄρωμα, τὸ ὅποιον τούς ἐχαίρεισε μακρόθεν και τὸ ὅποιον ὁ Λεγκέν και οί ἄλλοι ναῦται ὀνόμαζον «μυρωδίαν της Αφρικῆς» ήτο τῶρα τόσον ισχυρόν, ὡστε τούς ἐξάλιξε. . . . Ἐπὶ τέλους προσήραξαν και ἐξῆλθον εκ της λέμβου. Εὐρίσκοντο τῶρα ἐπὶ της μεγάλης ξηρᾶς! Ο πρώτος σταθμὸς τοῦ ταξιδίου των εἶνε. Ἄλλ' εις ποῖον μέρος της ἀφρικανικῆς παραλίας; Τὸ ἠγνόουν και ήτο δύσκολον νὰ το μάθουν. Γύρω των ὑπερύψηλα δένδρα συνέπλεκον τούς πελωρίους των καρμούς βλάστησις ἀμυθῆτως πλουσία άνεδιδετο πανταχῶθεν' οί φόνιμες ήσαν κατάφορτοι ἀπὸ καρπούς' οί θάμνοι ήσαν πλήρεις άνθῶν εὐωδῶν' οί δὲ κισσοὶ έσχημάτιζον πυκνὰ παραπετάσματα μεταξὺ τῶν δένδρων. Καθ' ὄλον τὸ μήκος της ακτῆς ὑψοῦντο γιγαντιαία ἀλάι (ἀ θ ἄ ν α τ ο ι) τῶν ὀποίων τὰ πελώρια μυτερά φύλλα εφάνιοντο ἐμποδίζοντα τούς ξένους νὰ εἰσέλθουν. Ἐν γένει ή ακτῆ εκείνη μετὰ παράξανα φυτὰ και τούς ἀκανθῶδεις θάμνους, τούς φοβερὰ άνεπτυγμένους, εφάνετο πολὺ ὀλίγον φιλόξενος. Ἄλλ' ήτο ή γῆ, ήτο ή Αφρικῆ! . . . Ητο τὸ πρῶτον βῆμα πρός τὸ Τράνσβαλ, ὅπου οί ἐπιζήσαντες εκ της οίκογενείας θὰ προσεπάθουν νὰ φθάσουν!

Διὰ τοῦτο ὁ ἀδελφός και ή ἀδελφῆ κατελήφθησαν ὑπὸ μεγάλης χαρᾶς, ὅταν ἐπάτησαν τὸ ἄγνωστον ἐκεῖνο ἔδαφος. Ηὐχαρίστησαν με ὀλίγας ἀλλὰ θερματάτας λέξεις τούς καλοὺς ἄνθρώπους, οί ὅποιοι τούς έφρασαν ἐκεῖ. Οὔτοι δέ, ἀρ' οὐ άνεπαύθησαν ἐπ' ὀλίγον και έφαγον, τούς ἀπεχαίρεισαν δια τελευταίων φορᾶν, και ἐπιβιβασθέντες εκ νέου εις τήν λέμβον, διηθύθησαν πρός τήν νῆσον, ή ὅποια διεκρίνετο ἄριστως εις τὸν ὀρίζοντα ὡς μεγάλη λευκόφαιος κηλίξ.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΚΚΟΠΟΥΛΟΣ
ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΔΟΝ ΚΟΡΑΗ

ΠΟ τήν Βιβλιοθήκην, τήν ὀποίαν περιέγραφα εις τὸ προηγούμενον φυλλάδιον, μετ' ὀλίγα βήματα φθάνομεν πρό

στημίον. Αὐτὸ εἶχα σκοπὸν νὰ περιγράψω σήμερον. Αλλά μίᾳ ὁδῶς, τήν ὀποίαν βλέπω ἐμπρός μου στολισμένην ἑορτασίμως, μ' ἐλκύει και με κάμνει νὰναῖξω μίαν παρένθεσιν. . . . Εἶνε ή ὁδὸς Κοραῖ, ή εὐρύχωρος ἀλλὰ βραχεῖα αὐτῆ πάροδος, ή ἐνώνουσα τήν ὁδὸν Σταδίου με τήν Λεωφόρον Πανεπιστημίου, ἀνοιγοσόμενος ἀκριβῶς ἀπέναντι της κυρίας προσόψεως τοῦ Πανεπιστημίου, και καταλήγουσα πρό τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν.

Η ὁδὸς αὐτῆ υπήρξεν ἐφέτος τὸ κέντρον της ἀποκρηάτικῆς κινήσεως, και ἀπροδοκῆτως ἤλλαξεν ὄψιν αὐτᾶς τὰς ἡμέρας. Θὰ ελεγεσ ὅτι μίᾳ γιγαντιαία ἀμαρτοστοιχία ἤλθεν εξαφνα και εσταμάτησεν ἐδῶ και κατέλαβεν δλην τήν ὁδὸν, ἀπὸ ἄκρου εις ἄκρον. Η τολμῆρὰ παρομοίωσις δέν εἶνε ἰδική μου. Τήν ἤκουσα προχθές ἀπὸ ἑνα μικρὸν, ὁ ὅποιος εἰτέκετο με τούς γονεῖς του και ἐκύτταζε τήν Ἐξέδραν τοῦ Κομιτάτου.

— Μπαμπᾶ, ειπε' κύτταξε, δέν μοιάζει με τράϊνο;

— Ναι, και! ειπεν ὁ μπαμπᾶς γελῶν με τράϊνο, ποῦ τῆ μηχανῆ του τήν έχει στη μέση. . . .

Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι και αν δέν εχη ὀλασδιόλου σιδηροδρομικὴν τήν ὄψιν, ἐκτίσθη ὁμως με σιδηροδρομικὴν ταχύτητα τὸ ἀποκρηάτικον αὐτὸ οἰκοδόμημα. Ἐκατὸν ἐργάται τὸ ἐπῆξαν εις ὀλίγας ἡμέρας, εργασθέντες πυρετωδῶς. Και ὅσοι ειχον νὰ διέλθουν ἀρ-

κετὸν καιρὸν ἀπὸ τήν ὁδὸν Κοραῖ, ετριβον τούς οφθαλμούς, ὅταν εὐρέθησαν ἔξαφνα πρό τοῦ ξυλίνου αὐτοῦ γίγαντος, τοῦ πολυχρώμου, τοῦ σημασιοτολίστου, τοῦ μυρτοσκεποῦς, με τὰς ἰδιορρυθμοὺς ἀψίδας του, με τὸ κιγκλιδόφρακτον ὑπερῶν του, και με τήν πανύψηλον ἰαπωνικὴν παγῶδαν, τήν ἑγερθεῖσαν ἐν τῷ μέσῳ διὰ τὸ Κομιτάτον, τήν φέρουσαν κόκκινην στέγην πυρρομοειδῆ, ἰδιότροπον, με μίαν μεγάλην χρυσὴν σφαῖραν ἐπὶ της κορυφῆς. . . .

Και ὁ κόσμος συνέρρευσεν ἐδῶ κατὰ χιλιάδας, και έτοποθετήθη εις τήν ἐξέδραν, και ἐπλημμύρησε τὰ παράθυρα και τούς ἐξώστας, και κατέλαβεν ἐν συνωστισμῶ μεγάλῳ τὰ πε Κοδρόμια και ἀνεργιχῆθη ἐπὶ τῶν δένδρων. . . . Καὶ διήλθεν ή μεγάλη πομπή τοῦ Βασιλέως Καρναβάλου εις τὸ πελώριον ἄρμα του, και διήλθον ὄλοι αἱ μασκαράται της Πέμπτης και της Κυριακῆς, και ή ἀτελείωτη ἐκείνη σειρά τῶν ἀμαξῶν, και συνήφθη λυσσῶδης χαρτοπόλεμος, και ἀντήχησαν κραυγαὶ εὐθυμίας και γέλωτες και καγχασμοί, και εἶδεν ή εἰρηνική ὁδὸς Κοραῖ ἡμέρας δόξης ἀληθμονήτου. . . .

Η ὁδὸς εἶνε ακόμη σημασιοτολίστος και εορτάσιμος. Ἀκόμη διατηροῦνται τὰ ἔχνη της ἀποκρηάτικῆς κινήσεως, τοῦ μεγάλου συνωστισμοῦ, τοῦ παιδρῶ χαρτοπολέμου. Τὰ δένδρα, τὰ ὅποια ἐχρησίμευσαν ὡς ἐξέδραι εις τούς ἀγυῖτες παιδας, κλίνουσι τῶρα μελαγχολικά. Αλλά εἶνε ακόμη στολισμένα με τὰς σερπεντίννας, τὰς χαρτίνας ἀκείνας ταίνας, τὰς μακράς, αἱ ὅποια ἐξεσφενδονίζοντο παιγνιωδῶς κατὰ τῶν προσωπιδοφόρων. Και ή ἐξέδρα παραμένει ἐκεῖ με τήν παιδρᾶν ποικιλόχρωμον ὄψιν της. . . . Μίᾳ Κυριακῆ ὑπολείπεται ακόμη κατὰ τήν ὀποιαν θὰ συρρεύσῃ πάλιν ἐδῶ ὁ κόσμος και θὰ διασκεδάσῃ με τὰς παρελάσεις τῶν μασκαράδων. Ἐπειτα θὰ ἔλθῃ ή Καθαρὰ Δευτέρα, και οἱ κοντοὶ θάφαιρεθοῦν, και αἱ σημαῖαι θὰ καταβιβασθοῦν, και ή ἐξέδρα θὰ διαλυθῇ εις τὰ ἐξ ὧν συνετέθη, και ή ὁδὸς Κοραῖ θὰ αναλάβῃ τήν πρώτην της ὄψιν, τήν ἡρεμον και ἀπλῆν.

Τότε θὰ ἐξακολουθήσωμεν και ἡμεῖς τὸν περιπάτον μας ἀνά τήν Λεωφόρον Πανεπιστημίου, ἀπὸ τήν ὀποιαν μᾶς ἐξέτρεψε τὸ οἰκοδόμημα τοῦ Κομιτάτου, και θὰ περιγράψωμεν ἄλλα οἰκοδομήματα ὀλιγώτερον ἐφήμερα και περισσότερον ὄρατα.

Η ἀλήθεια εἶνε, ὅτι ή ἀθηναϊκῆ Ἀπόκρως ερωτάσθη φέτος μ' ἐξαιρετικὴν λαμπρότητα, και εις τήν λαμπρότητα αὐτῆν δέν συνέτεινεν ὀλίγον ή ἐξέδρα της ὁδοῦ Κοραῖ, ή ὀποία μᾶς εἰλκυσε με τὰ ζωηρὰ της χρώματα και τὰ ἰδιόρυθμά της σχήματα.

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Χωρίς την Άρετή το Χρήμα είναι σαν ένδυμα χρυσό, που έχει περιτέχνο το σχήμα... μα σε σκεπάζει τον μισό.

Η Άρετή όμως, σαν μητέρα, σου ύφαινει φόρεμα σεμνό... και δεν σ' αφήνει ούτε μία μέρα έκτεθειμένον και γυμνό!

I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΤΟ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟ ΚΟΥΤΑΚΙ

(Συνέχεια και τέλος: Ίδε σελ. 65.)

Ο Μαθιός, κρατώντας σφιχτά 'στές δυό του παλάμες το σωτήριο αυτό πραγματάκι, έτρεξε εις το σπίτι του και σαν ξετρελλαμένον από τη χαρά του, έδειξε χοροπηδώντας το θησαυρό του εις την γυναίκα του και 'στά δυό μεγαλύτερα παιδάκια του. Τους είπε πως επέτυχεν αυτό το πολυτίμητο κουτάκι, την δύναμιν του, και πως έπρεπε να κάμουν με τους γείτονας διὰ να παλαύσουν ό,τι καιρό θέλουν.

Πρην λοιπόν καλοχαράξη, ή κυρά-Μαθιού, που ύπνος γι' αυτήν και για όλους των δεν ήταν, έτρεξε εις τές γειτόνισσές της και 'στη στιγμή τους έμάζεψεν όλους εις το σπίτι της, ενώ ακόμη ο Μαθιός, άγρυπνος από το περασμένο πρωί, έσυλλογιζέτο τι καιρό να ζητήσει, που να ευχαριστήση όλους τους γείτονας του... μα του κακού, του κακού!

Με την σκέψιν αυτήν ακόμη θα ήτο 'στό στρώμα, αν δεν τον έσχηκωνε 'στο πόδι όλη ή γειτονιά με γυναίκες και παιδιά, έμβαίνοντας 'στο σπίτι του, όλοι τους σαν αστασιμένοι από την περιέργειαν να ιδούν και να μάθουν για το θαυματουργό κουτάκι του Μαθιού.

Ο Μαθιός τότε, σαν τους έδειξε το εύρημά του και τους είπε τί του είπεν ο άνθρωπος με τον μανδύαν, έστάθη λογαριάζοντας ακόμη τι καιρό να ζητήσει δια να τους ευχαριστήσει και να μείνουν όλοι σύμφωνοι! μα σαν δεν το εύρισκε, στενοχωρημένος είπε τέλος ό,τι έσύμφερεν εις τον έαυτόν του και εις τη δουλειά του:

Γειτόνοι! 'ας φέρωμε αυτόν τον μύνη τον ήλιο μη ζητήσωμε βροχή αυτήν την εποχή, που δεν αφήνει να ψηθούν τα γεννημάτα μας... και ως το φθινόπωρο... βλέπομε!

Τί; τί, λέει, τον ήλιο; έφώναξεν ο μπάρμπα-Πέτρος, ο περιβολάρης, που έβγαζε πρώτο πράγμα μα γίνεται καλλίτερος καιρός από αυτόνε; ούτε θα γίνει καλλίτερος! Τα παντζάρια μου μ' αυτόν τον καιρό δροσολούζονται, ξεπετούνε, μεγαλώνουν, γλυκαινούνται, και έτσι σε λίγες μέρες θα

κόψωμε για τη χώρα... να φαν ψωμάκι και τα παιδάκια μας... Τι λές, Μπαθιό; Ο Θεός ξέρει τι κάνει! δίνει μια ήλιο, για όσους τον χρειάζονται, μια βροχούλα και πάλι ήλιο... έτσι είνε. Άλλο, άλλο ζήτησε από το παράξενο κουτάκι σου.

Καλά, καλά 'στά είπε ο μπάρμπα-Πέτρος, έφώναξεν ο μυλιωνάς, ο γυιός του γέρω-Προκόπη, καλά σου τα λέει. Αυτό που ζήτησες, τόπος χωρίς να λογαριάσης, ότι το ποτάμι εκατέθηκε από την άβροχιά και ο τροχός του μύλου τόσο-δα ήθελε, κ' εκινδύνευε να σταματήσει... Αν μείνη ξάστερος ο ούρανός ως το χινόπωρο... αλλοίμονό μας!

Άλλοίμονο 'ς όλους μας! έπρόσθεσε με την άστέαν του φωνή ο μπάρμπα-Γιάννης: το όλιγότερο κακό που θα πάθωμε είνε... να βράζωμε κόλλυθ, ζωη σε λόγου μας... για να γεμίζωμε την κοιλιά μας!

Μα λοιπόν δεν το καταλαβαίνεις; έσκουξεν από το πίσω μέρος, ο δουλευτής ανεψιός του γέρω-Προκόπη το μηχανοπήγαδο θα στερέψη, δεν θα χωμε σταλαγματιά νερό, τα λαχανικά μας διαψασμένα θα μαραθούνε και τα παιδιά σου πεινασμένα θα μας βλασημοούν! Δεν έχεις δικηρο, Μαθιό... και με συγχωρείς... Άλλο, άλλο τίποτε να ζητήσωμε από το μαγικό κουτάκι σου!

Ο Μαθιός, σαν είδεν ότι έχουν όλοι των δικηρο και ότι κανείς δεν εμπορεί να συμφωνήσει μαζί του, σαν εξύθυμος που ήταν... έδωκε μια του κουτιού και το επέταξε 'στο δρόμο από το παράθυρο, λέγοντας:

Έστετε τι εκατάλαβα, γειτόνοι; το κάθε τι που κάμνει ο Θεός, το κάμνει για το καλό όλων μας. Αν κάμη ό,τι καιρό συμφέρει εις ένα μόνον άνθρωπο, δυστυχία 'ς όλους τους άλλους...

Αμ δεν λες τούτο, που το άκουσα μια φορά κ' έναν καιρό από το παπα-Ίγνάτιο, το θείο της γιαγιάς μου; δέκωψε την όμιλία του Μαθιού ο Μπαρμπα-Γιάννης: Άν όλοι οι άνθρωποι είχαμε μια τέχνη, πως θα έξούσαμε σαν μια μεγάλη οικογένεια, ο ένας να έχη την ανάγκην του άλλου και όλοι μας πάλι του Μεγαλόδυναμου Θεού;

Σάν το εκατάλαβες, κύρ-Μαθιό! έφώναξαν όλοι των μ' ένα στόμα και έσταυροκοπήθησαν 'στά λόγια του μπάρμπα-Γιάννη, σηκώνοντας τα μάτια των κατά τον ούρανο...

Λοιπόν;... Λοιπόν, σαν όλοι έτοιμάζοντο, χαμογελώντας όλοι, να πάνε 'στη δουλειά των, άκουσαν τα παιδιά του Μαθιού να τρέχουν φωνάζοντας 'στην αύλή:

Πατέρα! Πατέρα! αυτό το κουτάκι είχεν από αυτό που βάζει 'στη μύτη του ο... άψου! ο μπάρμπα

Γιάν... ά-ψου! ά... ψου! 'κι' άλλη-θεια λέμε!

Και πράγματι. Το θαυματουργό εκείνο κουτάκι ήταν μια απλή από ταρταρούγα ταμπάκερα του Γιατρού του χωριού, ο οποίος, σαν σοφός που ήταν, επίτηδες έπαιξεν αυτό το παιγνίδι 'στόν Μαθιό, να τον μάθη να είνε ευχαριστημένος και να μη θυμώνη και να μη βλασημή ποτέ... μάλιστα χωρίς να έχη δικηρο!

(Μήνας) I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια: Ίδε σελ. 61.)

Μάστερ, είπεν ο ύποκλιάρχος προς τον άρχικελευστήν, ο οποίος έστέκετο πλησίον του θρόνου και άκίνητος. Να οδηγηθούν αυτοί οι κύριοι εις την φυλακήν του πλοίου που την γνωρίζουν και από άλλοτε... Να βάλετε ένα φρούρον εις την θύραν με τας αυστηρότερας διαταγάς. Σίς αναθέτω την φύλαξιν αυτών των αιχμαλώτων, και προσέξτε καλά, διότι σας θεωρώ προσωπικώς υπεύθυνον.

Ο άρχικελευστής ύπεκλήθη και ένευσεν εις τους αιχμαλώτους να τον ακολουθήσουν.

Κύριε πλοίαρχε, είπα τότε ο Ρογήρος, βασιζόμενος εις την επίπειθειάν σας και σας παρακαλώ να διατάξετε να μας δώσουν τουλάχιστον τους σάκκους μας, αφ' ου θα επιστρέψωμε πάλιν εις το πλοίον.

Είνε δικίον. Ζοέ, πηγαίνετε να πάρετε τους σάκκους και να τους φέρετε εδώ.

Αμα ήλθαν οι σάκκοι, ο Ζοέ διατάχθη να τους άδειαση άμέσως. Και έβρέθησαν μέσα δύο πολιτικά ένδυμασία πλήρεις όχι εις πολύ καλήν κατάστασιν άλλ' ίκαναί όπωςδήποτε να χρησιμεύσουν προς μετεμψειςιν. Έντός τούτων εύρέθησαν και μερικά έργαλεία, τα όποια έμελλε να διευκολύνουν την δραπέτευσιν των αιχμαλώτων, αν ή πανουργία των ανεκαλύπτετο εις την πόλιν και τους έκλειον εις καμμίαν φυλακήν του Κάδιξ.

Λαμπρά! είπεν ο άγγλος μειδιών ειρωνικώς. Φαίνεται, ότι αυτοί οι τζέντλεμαν είνε πολύ προνοητικοί άνθρωποι. Άς γίνη ό,τι είπα, μάστερ!

Με την ιδίαν λέμβον, με την όποιαν είχαν φύγη, ο Ρογήρος και ο Βιλλαμπουάς επέστρεψαν εις το πλοίον και ένεκλείσθησαν εις την ιδίαν εκείνην ειρικήν, την όποιαν ένόμιζαν ότι δεν θα επανέβλεπαν πλέον!

Ίδου τώρα κατά ποίον τρόπον είχεν ανακαλυφθή ή δραπέτευσιν των δύο φίλων: Εόθως μετά την αναχώρησιν των προς ανταλλαγήν αιχμαλώτων, ο κυβερ-

νήτης του κατέργου, δια να βεβαιωθή ότι έφυγαν μόνον όσοι έδικαιούντο να φύγουν, διατάξε να αναγνωσθή απ' αρχής μέχρι τέλους ο κατάλογος. Την στιγμήν εκείνην εύρίσκοντο επί του κατέργου, άκριτως δια να προλάβουν καμμίαν δραπέτευσιν του Ρογήρου, ο άγαθός Ρενώ και ο έντιμος Μπρόουν.

Ρογήρος Νοαρμών! έφώναξεν ο ύπαξιωματικός.

Ούδεμία απάντησις.

Ρογήρος Νοαρμών! επανέλαβε. Τότε ο στρατιώτης, ο οποίος είχε πωλήσει εις τον φίλον μας τόνομά του, νομίσας ότι θα τον σώση απήντησε:

Παράν!

Σεις είσθε ο Ρογήρος Νοαρμών; ήρώτησεν ο Ρενώ, πλησιάζας.

Μάλιστα... έψέλλισεν ο στρατιώτης.

Χαίρω πολύ δια την γνωριμίαν! απήντησεν ο Ρενώ.

Και μαντεύσας την αλήθειαν, έσπευσεν άμέσως να έξέλθη δια λέμβου μετά του κ. Μπρόουν και να συλλάβη επί της παραλίας το θύμα του, γνωρίζομεν πλέον κατά ποίον τρόπον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

ΟΠΟΥ ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΕΤΑΙ Η ΑΝΑΜΦΙΒΕΒΗΤΟΣ ΧΡΕΙΜΟΤΗΣ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ ΓΑΓΕΩΝ ΒΙΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΕΠΙΘΥΜΟΥΝΤΑΣ ΝΑ ΠΑΡΟΥΝ ΤΕΘΟΚΟΛΑΤΑΝ, ΚΑΙ ΟΤΙ ΒΙΝΕ ΚΙΝΑΥΝΟΑΒΕ ΝΑ ΜΗ ΚΑΒΙΔΟΝΕΤΑΙ ΤΙΣ ΤΗΝ ΝΥΚΤΑ.

Ένθ ταύτα συνέβαινον εις το Κάδιξ, ο άγαθός ίππότης Σαιν Ροκαντέν, συνοδευόμενος υπό του άχωρίστου φίλου του, του επισκοπικού επιτρόπου Παλουάζου, υπό του πιστού υπηρέτου Γιακουμή και των δύο Πεζοναυτών Παπαφίγκου και Λαδουρέκου, έξηκαλούθη μετά μεγάλης σπουδής το επίπνον ταξείδιον, του όποιο μόνος σκοπός ήτο ή εκ της αιχμαλωσίας απολύτρωσις του Ρογήρου.

Οι πρώτοι σταθμοί έγιναν χωρίς έπεισάδια αξιοσημείωμεντα.

Εις τον Άγιον Ίωάννην, την τελευταίαν γαλλικήν πόλιν, οι ταξειδιώται εύρον την συνοδείαν, με την όποιαν θα έξηκαλούθουν τον δρόμον των. Διότι την εποχήν εκείνην ή Ισπανία, ένεκα του πολέμου, εύρίσκετο έν πλήρει αναρχία, και έχρειάζοντο ισχυρά άποσπάσματα να συνοδεύουν τον ταχυδρόμον ή το ταχυδρομείον, δια να είνε δε τις βέβαιος ότι θα έφθανε μία επιστολή εις τον προς όν δρον, έπρεπε να την στείλη σχεδόν με όλόκληρον στρατεύμα!

Η συνοδεία του ίππότου άπετελείτο από μακράν σειράν άμαξών, φορτωμένων με ζωτροφίας και πολεμοφόδια, και από μέγαν αριθμόν στρατιωτών νεοσυλλέκτων παντός είδους, μεταβαίνόντων εις τα συντάγματά των, δια να πληρώσουν τα κενά όσα έπροξένησαν

εις αυτά το έχθρικών πυρ και άσθένεια. Επί κεφαλής της συνοδείας εύρίσκετο ταγματάρχης τις των γρεναδιέρων, όνομαζόμενος Μπελόςμος, στρατιώτης γηραιός και παλαιάχος, λαβών μέρος εις όλους τους πολέμους της Δημοκρατίας και της Αυτοκρατορίας, και υπερκάμψας τώσες δυσχερείας εις το στάδιόν του, ώστε δεν τον έξέπληττε πλέον τίποτε.

Έξελίνθησαν άμα τη αύγῃ και έφθασαν μετ' όλίγον εις τα Πυρηναία. Διήλθον τα περιφήμα στενά του Ρονσεβώ, υπερέβησαν τα σύνορα και εύρέθησαν πλέον επί έχθρικού εδάφους. Τότε ο άρχηγός έλαβεν όλας τας αναγκαίας προφυλάξεις' έσχημάτισεν έμπροσθοφυλακήν και όπισθοφυλακήν, έξέπεμψε δε προσκόπους και άνεχνευτάς καθ' όλας τας διευθύνσεις.

Τα χωρία, τα όποια διήρχοντο, έραίνοντο άκατοίχητα' αι όδοι έρημοι, αι οικίαι κενάι, τα μαγαζία κλειστά. Οι όλίγοι χωρικοί τούς όποιους συνήντων τυχαίως, ήρνούντο να δώσουν και την παραμικροτέραν πληροφορίαν, απήντων δε στερεοτύπως: «Δεν ξέρω» ή «Δεν καταλαβαίνω.»

Έστάθησαν εις έν χωρίον, δια να περάσουν την νύκτα. Άλλ' επειδή το μοναδικόν πανδοχείον του χωριού τούτου ήτο άνεπαρκές δια τώσους ταξειδιώταις, ο άρχηγός ήναγκάσθη να χρησιμοποίηση—με το δικαίωμα του ισχυροτέρου,—και τας ιδιωτικάς κατοικίας' ώρισεν δε την οικίαν του ιερέως ως διαμονήν του Σαιν Ροκαντέν και του Παλουάζου.

Ο άββάς Άλόνσος, —ύψηλός άνθρωπος με ήρακλείους διαστάσεις, με πρόσωπον ώχρον και άσκητικάν, φωτιζόμενον υπό δύο φακών διαπερατικών όφθαλμών, οι όποιοι έλαμπον εις τας βαθείας των κόγχας ως δύο κηρία άναμμένα εις το βάθος φρέατος,— ο άββάς Άλόνσος έδέχθη τους ξένους του με πολύ όλίγον ένθουσιασμόν, ή μάλλον με καταφανή ψυχρότητα. Τούς έδειξεν έν μικρότατον δωμάτιον, το όποιον ως μόνον επίπλον είχε μίαν κλίνην στενήν, και τους άφησε τυχέδον χωρίς να ξεσφίγη τα δόντια του...

Α, να ο οικοδεσπότης! είπεν ο Σαιν Ροκαντέν. Πιστεύω, ότι δεν θαρνηθή να μας δώση να φάγωμεν κάτι τι, με όλον του το μίσος έναντίον των Γάλλων. Έπιτέλους χριστιανοί είμεθα και μεις!

τώρα επειδή δεν φαίνονται ένθουσιασμένοι από τη γλύκα της ξενικής εισβολής; — Έκλαμπρότατε αύθέντα, απήντησε μία φωνή κάπως βραχνή, αυτές ή δουλειές δεν είνε δική μας δουλειά, και μια φορά που ο Αυτοκράτωρ μας έστειλε να ριζώμε μερικές κανονίες και 'ς αυτή τη στεργά, θα πη πως είχε την ιδέα του. Όποιος έχει τα γένεια, έχει και τα κτένια, λέει ο λόγος. Όσα γι' αυτούς τους στεργηναούς, ή ιδέα μου είνε πως πρέπει να κυττόζουν τη δουλειά τους!

Και ο Παπαφίγκος, ταλαντευόμενος επιχαρίτως, αφ' ου έξέφερε τας ώραίας αυτάς κρίσεις επί της προσαρτήσεως της Ίβηρικής χερσονήσου, άνήγγειλεν εις τους δύο φίλους ότι, επειδή αι ζωτροφίαί της συνοδείας είχαν έλαττωθή ένεκα της άπωλείας δύο άμαξών, αι όποιαί εκατατρακέλησαν εις έν βάρανον, ο ταγματάρχης Μπελόμος διατάσσει να οικονομηθούν την ήμέραν εκείνην όπως-όπως.

Τι έννοεις με αυτό; ήρώτησεν ο Έπιτροπος άπορών.

Έννοώ άπλούστατα, απήντησεν ο Παπαφίγκος, ότι αν αγαπάτε να έχετε και σήμερα την κουραμάνα σας, πρέπει να την ζητήσετε από την άποθήκη του καραβιού αυτού, και φυσικά, να πληρώσατε ό,τι θα λάβετε την τιμήν να φάτε. Α, ο γάλλος στρατιώτης δεν είνε ληστής! Άλλά επειδή βλέπω ότι σας εκπρέμασαν την αίώρα σας και ότι έτοιμάζεσθε να πλαγιάσετε, εγώ μ' παρακαλώ και σας άφίνω την καλήν όκτα!

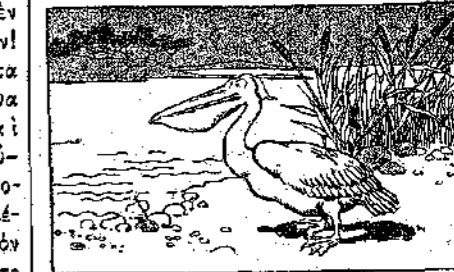
Και ο άγαθός Πεζοναυτής απήλθε ταλαντευόμενος, με μεγάλην σοβαρότητα.

Και τί θα κάμωμεν τώρα! είπε στενάζων ο Έπιτροπος. Έμεις δεν εφάγωμεν ούτε το μεσημέρι, διότι ο άρχηγός δεν ήθελε να σταματήσωμεν, δια να φθάσωμεν εδώ πριν νυκτώση...

Α, να ο οικοδεσπότης! είπεν ο Σαιν Ροκαντέν. Πιστεύω, ότι δεν θαρνηθή να μας δώση να φάγωμεν κάτι τι, με όλον του το μίσος έναντίον των Γάλλων. Έπιτέλους χριστιανοί είμεθα και μεις!

(Έπεται συνέχεια). ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Που είνε το πελεκανόπουλο;

Νά και τὸ πελεκανόπουλο!

Ο ΚΑΡΝΑΒΑΛΟΣ

Ταράμ! Τατάμ! Ἀρχίσαν οἱ τρουμπέτες καὶ ὄγηκαν κουδουνάτοι μασκαράδες με ψεύτικες κορώνες καὶ σπαλέτες, καὶ παίζουν καρμουζες καὶ ζουρνάδες. Ταράμ! Τατάμ! Γελῶνε τώρα ὅλοι, γιὰτ' ἦλθε ὁ Καρνάβαλος 'ς τὴν πόλι.

Νά κ' ἡ καμήλα με τὸν καμηλάτη! Νά καὶ τὰ ρόπαλα κ' οἱ Φασουλήδες! Νά καὶ πιερρότοι με καμπούρα πλάτη, με παρδαλὲς στολὲς καὶ προσκιπέδες. Ταράμ! Τατάμ! Ἐ τὴν γειτονιά τοῦ Τάκη χορεύουν τὰ παιδιὰ τὸ γαϊτανάκι.

Ταράμ! Τατάμ! Μὲ περικεφαλαίες διαβαίνουν ἵππότες καὶ ρηγάδες καὶ ἀμαζόνες ζωπρές καὶ ὠρατες καὶ τῶν παραμυθιῶν οἱ βασιλεῖδες. Ταράμ! Τατάμ! Καὶ μέσ' ἐστὰ πλῆθη ἐκεῖνα ἑσφύτρωσε κ' ἡ Γρελλοκατερίνα.

Ταράμ! Τατάμ! Πῶ! Πῶ! Τί φάσαρία! Μὲ μουσικὴ, με γέλια κεύθιμα καὶ με φουσατά καὶ τραγούδια πάλι ὁ Βασιλεὺς Καρνάβαλος προβάλλει. Ταράμ! Τατάμ! Καὶ ὁ ποιητὴς τοῦ κάρρου τὴν δόξα ἱστορεῖ ἐνὸς γαιδάρου.

Ταράμ! Τατάμ! Κ' ἐγὼ μικρὸς πιερρότος 'ς αὐτὸ τὸ πανηγύρι τρέχω πρώτος καὶ τοὺς καλοὺς μου φίλους ἀγκαλιάζω, τοὺς ραίνω με λουλουδία καὶ φωνάζω: Ταράμ! Τατάμ! Μασκαρευθῆτε ὅλοι, γιὰτ' ἦλθε ὁ Καρνάβαλος 'ς τὴν πόλι.

I. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΓΝΩΜΙΚΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

Ἡ ἀληθὴς ἀξία μένει κεκρυμμένη ὡς ὁ μαργαρίτης εἰς τὰ βάθη τοῦ Μαργαριτοφόρου Μιτύλου, ἕως οὗ κάποιος τὴν φέρῃ ἐπὶ τέλους εἰς Φῶς Λαμπηρόν.

Ὅτε τὸ ράσον κάνει ἕνα καλόγερον, οὔτε ὁ Ζουρλομανδύας... Μίαν Τρελούλαν.

Ἐχε θέλησιν καὶ γνώμην ἰδικήν σου. Μὴ γίνεσαι Νευροσπαστον κανενός.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΕΞΣΠΑΣΜΑ

Σκοπός: Μόλις ἐγγραφεύ διὰ τοῦ Ἐσπασμάματος 2,000 νέοι συνδρομηταὶ διὰ τὸ 1899, ἀμέσως τὸ φυλλάδιον τῆς Διαπλάσεως θυζήθη κατὰ 4 ἀκόμη σελίδας καὶ ἄ ἐκδίδεται καθ' ἑβδομάδα δωδεκάσελιδον με τὴν ἰδίαν συνδρομὴν.

[E] Εἰς πάντα ἔσπαθόνοντα, ἐκτὸς τοῦ Δώρου, ἀπονέμονται καὶ τὸς Ἐδύρα, ὅσοι εἰν οἱ ὑπ' αὐτοῦ ἐγγραφεῖντες συνδρομηταί

Ε' ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΞΣΠΑΣΜΑΤΟΣ

Οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ Περικλῆς, Κωνσταντῖνος καὶ Ἀνδρέας Δ. Σκέφθη ἔσπαθῶσαν καὶ ἐνέγραψαν 13 συνδρομητάς, ὁ Ζουρλομανδύας Γεώργιος (1), Γ. Γ. Καφῆς (9), Νικητὴς τῆς Ἀουστέρλιτης (1), Ἰωάννης Ι. Σουρμελῆς (1), Ἀναστάσιος Σ. Πανουῖος (1), Ἐλένη Ἀλκ. Καμπῆ (1), Δώρα Παπαζοῦ (1), Σύλλογος Ἀθηνῶν ἢ Ἐλπίς: διὰ τῆς Κόρης τοῦ Βουνοῦ (1), διὰ τῆς Δάφνης (1), διὰ τῆς Φειγγόβου Αὐγούλας (1), διὰ τῆς Γλυκείας Ἐπιπέδος καὶ τῆς Δάφνης (1), Ἀερίστατον (1), Πολυτέην Κ. Ἀναγνώστου (2), Σύλλογος Κωνσταντινουπόλεως ὁ Ἀπόλλων: διὰ χρημάτων τοῦ Συλλόγου (1), διὰ τοῦ Ναυτοπαῖδος (1) διὰ Πέτρον Καραδοκίμο (1), Ἰόνιον Πέλαγος (1), Σοφὸς Πατάνος (1), Μικρὸς Σύλλογος Βούλου: διὰ τῆς Βίγλας (1), διὰ τοῦ Ἐθνικοῦ Ὑμνου (1), Ἀλεξάνδρος Κ. Ρίκος (2), Γεώργιος Μ. Κουμάς (1), Σοφίανος Ἰππότης (1), Χαράλαμπος Κασαπίδης (1), Σωτήριος Κ. Σωτηρόπουλος (1), Κυανδύλιος Σημάς (1), Κελλίσιος Δ. Μαρῶση (1), Ροδοστροφωμένη Δύσις (1), Σεραιτῆς Ρίο δελ Κουεντιέζ (1), Ροδινῶν Κρούσος (1), Πηγελοπὴ Σερῆς (1)

Table with 2 columns: Description and Amount. Includes 'Ἐκ τοῦ προηγουμένου Δελτίου συνδρ...' and 'Ἐκ τῶν σημερινῶν'.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μὰ τί κάνεις ἐκεῖ, Ἀγγελοῦλα; Δὲν σου εἶπα πὺς ἡ Ψίνα δὲν τρέφει τσοκολάτα; Ὅ τῆς τὴν κάμω, μαμά, σὺν παντικαί, καὶ εἶσαι δὴ γελασθῆ καὶ δὴ τὴν φάγη.

Ὁ Διδάσκαλος. — Λέγομεν ἄρα 1899 διότι ἀπτόου ἐγεννήθη ὁ κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐπέρασεν 1899 ἔτη. Διὰ νὰ το ἐνοήσης καλλίτερα, θά σου εἶπω κάτι ἄλλο: Πόσων εἶναι οἱ εἰς: Τότες: — Ὀκτώ. Ὁ Διδάσκαλος. — Σέυρεις διατ; Τότες: — Αἰετὶ ἀπτόου ἐγεννήθη ὁ κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐπέρασεν ὀκτώ ἔτη.

ΑΔΙΑΠΛΑΣΤΕΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΜΕ πολλὴν μου λύπην παρεκτρεῖται πλεῖστοι ἐκ τῶν συνδρομητῶν μου δὲν ἐνέγρασαν τὸν εἰς τὸ πρώτου φύλλον ε. ε. δημοσιευθῆναι Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ καὶ ἐπιμένουν νὰ μὴ συμμορφῶνται με τὰς ἐν αὐτῷ ὁδηγίας, πρὸς ζημίαν ἰδικήν των κυρίως, καὶ λύπην καὶ ἀπώλειαν χρόνου ἰδικῆν μου. Οἱ φίλοι μου κρίνει νὰ ἐνοήσουν διὰ καὶ ἡ ἐλαχίστη παράβασις τοῦ Ὀδηγοῦ ἐπιφέρει πάντοτε ἀνωμαλίαν καὶ βραδύτητα: καὶ ὅτι ἀνευ μεθόδου καὶ ἀκριβοῦς τάξεως εἰς ἀδύνατον νὰ κυβερνηθῶν πόσι χιλιάδες παιδιὰ, τὰ ὅποια λαμβάνουν μέρος εἰς τὴν Ἀλληγογραφίαν, τοὺς Διαγωνισμοὺς, τὰ Μ. Μυστικὰ κ.τ.κλ. Ἐξ ἂν συνιστῶ λοιπὸν καὶ πάλιν νὰ μελετήσετε ἐπισταμένως τὸν Ὀδηγὸν καὶ νὰ τον συμβουλευθεσθε εἰς καθὲς περίστασιν.

Μὴ λησμονήτε νὰ ἐπισυνάπτετε εἰς πᾶσαν παραγγελλίαν σας περὶ ἀποστολῆς οὐδὲν ἄλλο πρῶτος ἐκ τοῦ Γραφείου μου, ματὶ με τὸ ἀντίτιμον, καὶ μίαν ταῖνιαν τῆς ἐντύπου δισβύτσεως σας, ὑπὸ τὴν ὁποίαν εἰς στείλλεται τὸ φύλλον τῆς Διαπλάσεως. Τοῦτο διευκολύνει τὴν ταχέειαν καὶ ἀσφαλῆ ἐκτέλεσιν τῆς παραγγελλίας.

Ἡ ἀντιπέθειά σου, Κεραυνέ [EE], πρὸς τοὺς γυναικείους καλλήρους, δὲν ἐξηγεῖται ἀπὸ ὅσα εἶνε γνωστά περὶ τῆς γυναικείας φιλολογίας. Μάθε λοιπὸν διὰ λογογράφου ὅπου: ἡ Γεωργία Σάνδη, ἡ Γεωργία Ἐλλιοτ, ἡ Ἐρριέτα Στῶβ, κτλ. κτλ. ἵστανται εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν καὶ ἐπισημαίνουσιν πολλῶν ἀνδρῶν τὴν φιλολογικὴν δόξαν. Ἀκόμη καὶ εἰς τὴν παιδικὴν φιλολογίαν, ὁ Μικρὸς Ἀδρῆος κ. χ. τὸν ὅποιον ἔγραψεν γυνή, θεωρεῖται ἀριστοῦργημα πρώτης τάξεως. Ἐν τούτοις μὲ δισκεδάσας πολὺ ἢ τὸσον ἐκτενῆς καὶ ποιικίλης ἐπιστολῆς σου.

Ὁ Δεσπότης Ἀγγελος [E] εἶδεν εἰς τὸν ὕπνον του ἀπὸ τώρα πὺς θά εἶνε αὐτὸ τὸ περιφρονην «δικαστήριον τῆς Διαπλάσεως». Εἶδε π. χ. διὰ θὰ ἐγκαλοῦνται οἱ ἀπειροὺς τετράδια Μ. Μυστικῶν καὶ διὰ καταδικάζονται εἰς ἄμεσον ἀπόδοσιν αὐτῶν καὶ εἰς στέρησιν τῶν ἐπὶ τῆς ἀνταλλαγῆς βικαιωμάτων των εἰς τὸ μέλλον... Ὅμοιος οἱ στέλλοντες ξένας Πν. Ἀσκήσεις ἢ Παιδ. Πνεύματα ὡς ἰδικὰ των, θά καταδικάζονται εἰς τὴν δημοσίευσιν τοῦ ὀνόματός των καὶ εἰς στέρησιν κτλ. Δὲν ἐνοερεῖται δικαίαια πράγματα ὁ Δεσπότης Ἀγγελος; Στήριγμα τῆς Μητρὸς, πιστεύω διὰ ἐλαθε ἦδη τὸν «Πρότατον». Ἀλλὰ διατὶ νὰ λυπηθῆ: τὸσον ποῦ δὲν σου ἀνήνεσας ἀμείως; Δὲν ἤξευρες διὰ ἡ μεγάλη συνωστῆσις τῶν ἐπιστολῶν με κάμνει νὰ βραδύωμαι ἔτι; Δι' αὐτὸ εἰς τὸ μέλλον πρέπει νὰ ἔχης περισσέτεραν ὑπομονήν. Ἡ ἀδελφὴ σου εἰμπορεῖ βέβαια νὰ μου γράψῃ, ἀλλὰ ὅχι με αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον.

Παραδος Πέτρα, [E] διὰ τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα τοῦ σου ἐδημοσίευσας προχθὲς (x' ἔγ) δὲν ἤξευρες πὺς παρέλειψα νὰ το σημειώσω! καὶ [E] διὰ τὴν σημερινὴν ὠριστάτην ἐπιστολήν. Τὸ Ἦσυχο Ἀεράκι ἀκόμη δὲν μου ἔστειλε τὴν φωτογραφίαν του πρὸς δημοσίευσιν, μολοντοῦ ἐδραβεύθη: σημαίωσε δὲ διὰ x' ἐγὼ τὴν ἰδίαν με σὰς ἐπιθυμίαν ἔχω νὰ γνωρίσω τὴν μορφήν του, ἄρ' οὐ γράφῃ τὸσον ὄρατι πράγματα.

Ἀκούσατε εἰ ἐνοουσιῶδες ποῦ εἶνε ὁ φίλος μου Βαθυκλῆς [E]: «Ὅταν σὲ μελετῶ—μου γράφει, — νομίζω διὰ πίνω κρυό-κρυό νεράκι. Νομίζω ἐπίσης διὰ κατῆλθε ἀνώθευ, καὶ διὰ ὁ Παντοδύναμος σὲ στείλει διὰ νὰ μες ἀπαγολῆς ἀπὸ παντὸς κακοῦ. Ἡ ὠρα καθ' ἣν ἐσκέφθησαν νὰ σ' ἐκδίδουν, εἶνε δι' ἐμὲ ἡ ὠραιότερα τοῦ αἰῶνος: τοῦτου! Τριμαχάριος: νὰ εἶνε αἱ χεῖρες αἱ γράφουσαι σε, καὶ ὁ νοσεῖς σπερθεῖς νὰ σ' ἐκδώσῃ! Ἐγὼ τοῦλάχιστον σὲ νομίζω δευτέραν μητέρα: ἀλλὰ με τὴν διαφοράν διὰ εἰς

μὲν τὴν μητέρα μου ὄρεϊται τὸ ἔην, εἰς σὲ δὲ τὸ εἶ ἔην».

Ζουρφο Μεσαίων, ὅλοι αὐτοὶ οἱ ὅποιοι σοῦ εἶχαν προτελεῖν πέρας ἀνταλλαγῆν Μ. Μυστικῶν, εἶνε καὶ φίτος συνδρομηταί μου καὶ ἔχουν τὰ ἴδια ψευδώνυμα: ὡς κἀλλιστα εἰμπορεῖς νὰ τοὺς στείλῃς τετράδια. Κάτι προσιόημα θά εἶχες, θταν μὴ ἔγραφες αὐτὰ περὶ τοῦ Ἀγγλικοῦ Διαγωνισμοῦ...

Βεβλιας, Κεραυνέ τῆς Διαπλάσεως. Διὰ αἰ φίλοι μου εἶνε καλὰ, καὶ ἡ Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας ἀπὸ τὰς καλλιτέρας. Εἶχε δίκαιον νὰ ἐνοουσιῶσῃ με τὴν ἐπιστολήν τῆς: ἡ μαρμὰ σου ἐγὼ δὲ πάλιν ἐνοουσιῶσθηκα με αὐτὰ ποῦ σου εἶπα: «Βλέπετε; πάλιν ἡ Διαπλάσις καὶ αὐτὸ. Δίστε χωρὶς αὐτὴν, δὲν θά ἐγνωρίζομε με τὴν Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας καὶ θ' ἔβανες κολῆ».

Ἐλαβα ἀπὸ τὴν Διαπλάσιν μίαν συγκινητικὴν ἐπιστολήν ἐνὸς πτωχοῦ παιδιοῦ, τὸ ὅποιον ποῦ πολλοὺ ὀνειρεῖται νὰ γίνῃ συνδρομητῆς μου, ἀλλὰ δὲν το κατορθώνει ἐλατῆς χρημάτων. Ὁ πατὴρ του εἶνε δικαστικὸς κληρὸς καὶ μόλις ἐδοκιμασθεῖ τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν τοῦ υἱοῦ του. Ἐν τούτοις ὁ μικρὸς καθάρωσε νόσησιν τὸν τῶνον τοῦ 1898 ἀπὸ ἕνα συνδρομητῆν μου, ὁ ὅποιος ἐν τῶ μεταξὺ ἐμεγάλωσε, καὶ ἐδέχθη τότε νὰ ταλλάξῃ αὐτὸν τὸν τῶνον με μερικὰ ἄλλα βιβλία—τὰ μόνα, ἄλλως τε, τὰ ὅποια εἶχε τὸ πτωχὸ παιδί... Τότε ἤρχισε νὰ μαθεύῃ με τὸν νομικὸν καρὸν διὰ νὰ κάμῃ τὰς 7 δραχμὰς τῆς συνδρομῆς τοῦ 1899. Ἄλλ' ἄμα εἶδεν διὰ ἐπὶνεκενὸς νὰ διπλασιασθῇ τὸ φύλλον καὶ ἡ συνδρομὴ, ἀπλησίαστῃ διὰ δὲν θ' ἐβόναζε ποτὲ 14 δραχμὰς καὶ ἐβόδουσαν ὅσα εἶχε συνάξῃ. Ἄλλ' ὅταν εἶδεν εἰς τὸ φυλλάδιον τῆς Ζ' Κυριακῆς (ἀριθ. 44—45) διὰ ὁ φίλος μας Ἀρχιταύταρος Ἐδρυδιῆς ἦτο πρόθυμος νὰ βοηθῆσῃ 2 ἢ 3 συνδρομητῆς πτωχοῦ, νὰ πληρώσουν τὴν ἐκ 14 δραχμῶν συνδρομὴν των, αἱ ἐλπίδες τοῦ πτωχοῦ παιδιοῦ ἀνεκτερόθησαν. Διὰ τοῦτο μὴ γράβει ναναγγεῖλαι πρὸς τὸν Ἀρχιταύταρον ἔδρυδιῆς εἰς τὴν ὥρα νὰ βοηθῆσῃ ἕνα πτωχὸν ὅπως ἐγγράφῃ εἰς τὴν Διαπλάσιν ἄρ' ὅ μάλιστα ἡ συνδρομὴ εἶνε πάλιν ἐκατάρχειμος. Λοιπὸν, εἰ ἐνόηματος τοῦ πτωχοῦ αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸσον φιλομοῦσου παιδιοῦ, ἀπευθύνομαι σήμερον πρὸς ὅλους καὶ πρὸς ἑσάς, Βεβλιας προσιόηται: ὁ Ἀρχιταύταρος: Ἐδρυδιῆς. Ἄλλ' ἐν αὐτῶς, δι' οὐδὲν ἄλλο, ἀρνηθῆ τὴν συνδρομὴν του (διότι δὲν τον θεωρῶ καὶ ὑποχρεωμένον,) τότε θά προτιμῆθῃ ὁ πρώτος ἢ ἡ πρώτη ποῦ θά μου ἀναγγεῖλαι διὰ ἀνακατάστασιν ἐγγράφῃ συνδρομητῆν μου τὸ πτωχὸν παιδί. Ἐμπρὸς λοιπὸν!

Φίλοι Θεόδωρε Γ. Καραγιάννη καὶ Κωνστ. Λακρόε. σὰς εὐχαριστῶ διὰ: βέβαιε νὰ ἰδρῶστε καὶ εἰς τὴν πόλιν σας Σύλλογον πρὸς διαδοσιν τοῦ φύλλου. Ἀλλὰ γενικὸς Κανονισμὸς δὲν ὑπάρχει: σὰς θά τον συντάξετε, ὅπως κρίνετε καλόν. Τὸ ψευδώνυμον δεκτόν: ἀλλὰ διὰ ποῖον εἰ τῶν δύο σας; Ροδινῶν Κρούσος [E] ἔδωσα προχθὲς πλήρη ἐξηγήσιν τῶν μεταμορφώσεων. Αἱ εὐφρασκόμεναι λύσεις γράφονται βέβαια κατὰ εἰρηάς. Τὰ ἐνδοξῶς ἀνοικτοῦ φακέλλου στέλλοντα κληρῶνον 5 λεπτὰ ἀνὰ πένθητα γραμμάρια, δηλαδὴ μόλις τὸ βάρος ὑπερῶς τὰ πένθητα γραμμάρια, θά βάλῃς 10 λεπτά. Εἰς τὸ Ταχυδρομῖον Ἀθηνῶν κίποιος ἔρριψε δι' ἐπὶ ἐπιστολήν διπλὴν με 20 μόνον λεπτά. Ἄς ὑπάγῃ λοιπὸν νὰ τὴν ζητήσῃ, νὰ προσδῶσῃ ἀκόμη ἄλλα 20, διὰ νὰ τὴν λάβω. Ἄσω [EE] πᾶρα πολὺ μὴ ἤξευρεν ἡ παραγγελη τῆς ἐκδρομῆς σας: ἀλλὰ καὶ ἡ φωτογραφία, ἡ ὅποια τὴν συνοδῶσε, δὲν ἤξευρες πόσον μ' εὐχαρίστησε. Ἐχάρην πολὺ ποῦ ἐγνωρίζω (ἂν καὶ μικροσκοπικῶς) σὲ, τὸν ἀδελφόν σου καὶ τὸν Λαροβέρτην. Σοῦ εἶσται δὲ ὑποχάρων. Ἄν θέλετε καὶ νέα περὶ τῆς Δουξί, ἰδοῦ, μοῦ τα γράβει ἀπὸ τὴν Κέρκυραν ἡ Ἀρεμῶνη

[E]: «Ἡ διδασκαλία ἠθικῶς πτελέσων εἰς τὸ ἐνοδοχεῖον τῆς «Ὀρλίας Ἐνετίας» καὶ ἐπειδὴ εἶνε πληθὺν τῆς οἰκίας μας, ὅταν ἐξέρχεται ἐρ' ἀκίτης, τὴν βλέπω. Πόσον μὴ φαίνεται συμπαθητικὴ! Ὁ δὲ Διωνύσιος ἐνοικίας μὴν κομψὴν οἰκίαν ἔχω τῆς πόλεως ρομαντικιστικὴν καὶ πολὺ κατάλληλον διὰ ποιετὴν. Ἦαυε δὲ ἰδῶ ὁ Διωνύσιος διὰ νὰ τελευτήσῃ τὸ νέον του δρᾶμα «Ἀλέξ»· ἀλλὰ συμπαθεῖς τῶρα ποῦ εἶνε ἰδῶ, νὰ ἔχωμεν πόσον ὄρατιος κερδοῦς, τέτοιον λαμπρὸν θέσιν, ὡςτι κτλ ὁ ἴδιος εἶπεν, διὰ με τέτοιον ὄρατιον εἰν εἰμπορεῖ καλῶς νὰ γράψῃ δρᾶμα!»

Ἄγραπτε Ἀεράκι, ἔχεις ἄξιον Προσιόησις Μ. Μυστικῶν δημοσιεύονται: με τὴν σεῖραν ὅσα χωρῶν, αἱ δι' λοιπὰ ἀναδίδονται διὰ τὸ ἄλλο φύλλον διὰ τοῦτο εἰμπορεῖ νὰ ἔγῃ: σήμερον ἀπέντην εἰς τὴν ἐπιστολήν σου, τὰς δὲ προσιόησις σου εἰς τὸ προχθὲς. Διὰ τὰ τετράδια εἶνε κωνοισμένον τὸ δεκάλεπον γραμματισμὸν γενικῶς καὶ ἀνεξαιρέτως. Δὲν εἶνε, βλέπετε, μόνον τὰ ταχυδρομικὰ εἶνε καὶ ἡ ὑπηρεσία τῶν Μ. Μυστικῶν, ἡ ὅποια ἀπασχολεῖ ἕνα ὑπέκλληλον.

Γεώργιος Σ. Πριμικιῆρ, σὲ δίδωμαι μετὰ πάτης χαρῆς. Σὲ παρακαλῶ ἄρα νὰ ἐκλέγῃς ἐν ἄλλο ψευδώνυμον, διὰ λόγους προβλεπομένους ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ.

Ἐλληρικὸν Ἐδύρα, δεκτόν τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Ἐβόλας τὰς ἐπιστολάς, αἱ ὅποια περιέχουν γνώμιας διὰ τὸ [M] τοῦ Ἀρχιζελαίου, διὰ νὰ τὰς ἴδωμεν ὅλας μαζί τὴν προχθὲς ἑβδομάδα. Ὅσοι εἰς μὴ παρελθούσων εἶνε, δὲν ἔλθουν ἀ πάντησιν σήμερον.

Ἐγκρίνομεν τὰ ψευδώνυμα των, δίχομαι εἰς τὴν Ἀλληγογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: Ἡρόδωτῃ Μαῖου (Π. Σ.) Χριστιανικὴν Κοῦμλαν (Α. Τ.) Ἐρημοκλήσι (Ε. Α.) Ὀρατῆρ Τεργέστην (Σ. Κ.) Πεντακλιῶν Ζέφυρον (Δ. Σ.) δεκτόν τὸ ψευδώνυμον καὶ [E] διὰ τὰ ὅσα καλὰ ποῦ μου εἶπε τὸ πτωχὸν καὶ [E] Καταρομάλλω (Ε. Κ. αὐτὸ οὐκ ἰδέλεται) Μανδολῖν Μιζᾶν Μενέ (Σ. Α.) Ἀλιφῆν Χαλινοπούλου (Α. Α.) Γλυκεία Βραδύ (Ν. Α.) Κοκκινωπιτερον (Γ. Α.) Χιωτοπούλαν (Θ. Μ. αὐτὸ ποῦ προσιόηται) Ἐδύρα τῆς Ἀμοργῶν (Μ. Ζ.) Νέορ Ἀρχιμῆδην (Σ. Μ.) Ἰσραηλιώτισσαν (Μ. Ζ.)

ΛΥΣΙΣ ΤΗΣ ΜΑΤΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΤΟΥ 5 ΦΥΛΛΑΔΙΟΥ

Μέσα εἰς τὰ γένεια τοῦ κομικοῦ ζωγράφου—δελξὶ καὶ πρὸς τὰ κάτω,—θανακαλύθη κανεὶς μετὴν γραμμὰς, οἱ ὅποια σχηματίζουν ἕνα κεραλάκι. Εἶνε ὁ Ραφαῆλ. Με τὸ ἴδιον χερὶ τοῦ κομικοῦ ζωγράφου, κρατεῖ τὴν πινακίδα τῶν χρωμάτων: φαίνεται δὲ καλὰ ἐν στραφῇ ἡ εἰκὼν οὔτως ὡςτι εἰ πρὸς τὰ ἀριστερὰ πλευρὰ νὰ γίνῃ βῆσις.

Τὴν λύσιν μοῦ ἔστειλαν ἀκόμη τῆς Ναυτοπούλα τῆς Ἀνδρῶν (ἡ ὅποια ἐστράτα καὶ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ εἰσιοῦ τῆς ὡς βουλευτοῦ.) ἡ Συρρατῆ Ἀραζῶν, ἡ Μαρίδα τοῦ Βυρίπου (ἡ) διὰ τὴν ἴσασ εὐανήγοστον γραφῆν) ἡ Πρώτη Μαῖον, ἡ Τελευταία Χελιδὼν (τελοσπάντων!) ὁ Τριόπιος Ἀπόλλων, ὁ Ὀρλιαν, ἡ Φεγγόβουλη Αὐγούλα, ὁ Ζεβᾶν, ὁ Μακροδέλεξας καὶ τὰ ἑτέρια του, ὁ Ἄρατος (ἂν καὶ δὲν ἐξηγεῖται τὸσον πολὺ, καὶ ὑποτεταθῆ δι'... ἄς εἶνε!) ἡ Σερηνεμένη Ἐλληνοπούλα καὶ ἡ Σαματικὴ Σημαία, μέχρι σήμερον.

Ἀσπασμοὶ Πληροφωρίαι: Ὁ Ἀνεμοστρόβιλος, ἡ Μυδαίση καὶ ὁ Ἠγαίτος ἀπασπῶνται τὸν Ἀρλεκίνον καὶ τον ἔρωτον ἂν θά ὑπάγῃ ἡ ἀδελφὴ του εἰς τὰς Πάτρας—αἱ Νεσραὶ Ἀμερικανίδες ἀπασπῶνται τὴν Γλυκείαν Καρδίαν—ἡ Θεραπειὰ τῶν Μουσῶν

ἀπασπῶνται τὴν Ταχυδρομὸν Περιστερῶν καὶ τον ἔρωτῶ τί ἔγινε τὸσον καιρὸν;—ἡ Δεσμωτικὴ Διαπλάσις ἀπασπῶνται τὴν Δέαν καὶ ζητεῖ ταρχικὰ καὶ τὸν πότον τῆς διαμονῆς τῆς Τελευταίας Χελιδῶνος—ἡ Τελευταία Χελιδὼν πληροφορεῖ τὴν Ἰριδα διὰ καὶ τὸ δύο γούμαρα: σημαίνει με τὰ δύο ποδία, δηλαδὴ πεζῆ—ὁ Ἄσπῃρ τοῦ Πόντου ζητεῖ ἀλληγογραφίαν με τὸν Γεώργιον Παπασιεφάνον—ἡ Μοσθηρωδὴς Φῶσις ἀπασπῶνται τὴν Πάραλον Πέτραν—ἡ Φεγγόβουλη Αὐγούλα ζητεῖ ταρχικὰ τῆς Δευκωσίας τῆς Κύπρου—ὁ Ζεβᾶν πληροφορεῖ τὸ Ἠμερὸ Γατάμι διὰ ταρχικὰ του εἶνε Δ. Σ. Κ. Ζητεῖ δὲ καὶ τὸ ἰδὸ κατ'—ὁ Παρνασσός [E] Ζητεῖ τ' ἀρχικὰ καὶ τὴν διαμονήν του Ἀρθου τοῦ Παρνασσῶ καὶ τῆς Βοσκοπούλας τοῦ Παρνασσῶ διότι, λέγει, αὐτὸς εἶνε ὁ κύριος καὶ δὲν ἐπιτρέπει εἰς κανένα οὔτε νὰ βόσκῃ πράματα εἰς τὰ πλευρὰ του, οὔτε νὰ θῆσῃ ἄνωσας.—Ἐνας φίλος τοῦ Ἀφρικανοῦ τὸν συγχίρει διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ψευδώνυμου του, διότι λέγει, εἶνε σωτὸς ἀφρικανός.

Μικροὶ Μυστικὸι ἐπιθυμοῦν νὰ νταλλάξουν: ἡ Ἐρυθρὰ Καμέλια με τὸ Ἀρχιζελαίου καὶ Ζουροκλή Κόλλαν—ἡ Σαρθὴ Ἡνωσιτοπούλα με τὸ Ἀρχιζελαίου καὶ Ναυτοπούλαν τῆς Ἀνδρῶν—ἡ Πηδοκίτολα με τὴν Δευκὴν Καμέλιαν, Τράπα-Τρούκα καὶ Κάλικα Ροδου—ὁ Καφορηδὸς με τὸν Ζουρλομανδύαν καὶ Ροδον τῶν Ἀπλων—ἡ Τίλιον με τὸν Δὸν Κολοκῶθαν Πάτερην—ὁ Ψιθροσ τῶν Φίλων με τὸ Ἦσυχο Ἀεράκι—ὁ Δ. Π. Ἰριδας με τὴν Σεπτενεμένην Συρρατῆν καὶ Σαματικὴν Σημαίαν—ὁ Ζουρλομανδύας με τὸ Ἀρτίο Μαστέλλο, Μπαμ-Μπούμ καὶ Βασιλέα τῶν Ὀρλων—ἡ Τσοῦνετῖδα με τὴν Ναυτοπούλαν καὶ Τροσκίτῶν τῆς Τερθιδίας—ἡ Κορινθιακὴ Σταφίς με τὴν Σαλωτικὴν Ἐλπίην—ὁ Φαρμάσαλος με τὸν Σοφὸν Πιετακόν, Ἀγροπολογιστῶν, Καρνατίδα, Τρομαρῶ καὶ Γεώργιον Παπασιεφάνον—ὁ Τριχομυθῆς Δευκῶτας με τὸν Σπυρίδωνα Σέβον, Ζήτην καὶ Τριχομυθῆ Μαίλαν—ἡ Κόρη τῆς Ἐλλάδος με τὴν Δευκωσίαν τῆς Κύπρου, Μερωδάτην Ἠθῶν, Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας, Ἀγγὴν Φιλίαν καὶ Ἀρθος τῆς Ἀγγῆς—ὁ Κ. Μ. Ἀρδαβάνης με τὸ Ἀρτίο Μαστέλλο καὶ Μπαμ Μπούμ—ὁ Ἀσπῆρ τοῦ Πόντου με τὸν Γουλιέλμον Τέλλον [E], Ἀγροπολογιστῶν, Ζουροκλή Μεσαίωνα, Μικρὸν Πανιστῶν καὶ Μικρὸν Πανιστῶν—ὁ Τριόπιος Ἀπόλλων με τὸν Μακροδέλεξαν, Σοφὸν Πιετακόν, Παιδί τοῦ Λαοῦ καὶ Μερσα—ἡ Μαρίδα τοῦ Βυρίπου με τὴν Ναυτοπούλαν, Ναβαρχον τῆς Βαρέλλας, Ἀρχιζελαίου, Γαλαρῆν Χαλιδοπούλαν καὶ Ἀγγιτόνην Ἰαερίδον—ἡ Ἀνθισμένη Πασχαλίδα με τὸν Βυπεδοκλέα, Ἐρυθρὸν Καμέλιαν, Μικρὸν Διαβόλον καὶ Ναυτοπούλαν τῆς Ἀνδρῶν—ὁ Ἀερανοῦτης τῶν Βοσφῶν με τὴν Ἀρτέμιδα Ἀ

τὸν Ἀστὲρα τοῦ Βέγα. — τὸ Πλότον τοῦ Δου-
ράδωος μετ' Ἀρχιζέλιον — ἢ Ἐλληγ Πυ-
ροβόλιτης μετ' Μικρὸν Τυμπανιστήν,
Σεισητευμένην Ἐλληνοπούλαν, Ἐλληνο-
πούλαν καὶ Σαβέρβαν Κανελλοπούλου — ἢ
Ἰδιόμοτος Παῖς μετ' Ἰωάννην τῆς Βα-
ρέλλας — αἱ Νεαράδ' Ἀμερικανίδες μετ' τὸ
Ἀρχιζέλιον καὶ Γλυκεῖαν Καρδίαν — τὸ
Ἀντίο Μαυρίλλο μετ' τὸν Ἀγγορολογιστά-
τον, Φωτακτὴν καὶ Ζουρμειανθῶν — ἢ Ἐ-
ξέδρα Πατρῶν μετ' τὴν Ἐλληγικὴν Σημαιοῦν,
Πατραϊκὸν Κόλλιν καὶ Ποιήτριαν Σαπφῶ —
ἢ Ἰδρόος μετ' τὸν Φίλανθρον, Φιλάμμωνα,
Ἰρίδα καὶ Περόα — τὸ Σπέρμα τῆς Μη-
τρὸς μετ' τὸν Χ. Δραγάτην, Ἰωάννην Δάρκ
καὶ Ἀργύριον Σαπονομάχη — ἢ Μελαγγυ-
λικὴ Ναυτοπούλα μετ' τὴν Ναυτοπούλαν,
Κροκόπεπλον Ἡδ, Καζιαν Μεγαρώος καὶ
Ἰουλιαν Ζάννου — ἢ Τριμάρας μετ' τὸν Κο-
δρον — ἢ Ἀγεμοστρόβιλος μετ' τὴν Σταγόνα
Δρόσου, Ἀγκάθι, Ἀφρικανόν, Μαρτολού-
λουδο καὶ Στρατηγὸν Ρία δὲλ Κουτεντζί —

Ἄπο ἓνα γλυκὸ φιλῆκι στέλλει ἢ
Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς : Ἐλαίαν τῆς
Λευκάδας (ἐξαιρετὰ τὸ ἦρθε μόνη σου· ὁ ἄν-
θρωπος ἔχει καθήκον νὰ ἐργάζεται, νὰ μελετᾷ,
νὰ παύσῃ τὸν νῦν του· ἄλλως κατ' οὐδὲν θὰ
διέφερον ἀπὸ τὰ ἄλλα [ἴσῃ] Ἀγεμοστρόβιλον
(αὐτὸ ἐπιτρέπεται, δηλαδὴ νὰ δανείζεται κανεὶς
Παιδικὰ Πνεύματα ἀπὸ ἕνα βιβλίον ἢ περιοδι-
κά· ἀρκεῖ νὰ τὰ μεταφράσῃ μετ' ἡμέραν καὶ
νὰ εἶνε σύμφωνα μετ' τὰ ἰδικὰ μας ἤθη.) Πράχρον
τῆς Νεραμάτοδας (εἰς τὸν ὅποιον ἡ ἐθνομὰς
οἰκεῖται χροσόμοτος, νὰ λάβῃ τὸ φυλλάδιον·)
Ἐμα τῆς Πειργητίου. Ἀρχιδαιμόνιον (δε-
κόν·) Πηλοισαφὴ Σελήνην ([EEEE] διὰ τὴν
ἠρωτικὴν ἐπιστολήν σου, καὶ λυπηρὰ πού
δὲν ἔγω τόπον νὰ τὴν δημοσιεύσω ἐλλοκλήρον·
ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ διὰ τὰ ἐγκώμια τῶν
« Ἀθηναίων Περσάτων » Κόδρον, (κατὰ τὴν
ἀπατηλὴν σου ἐπιστολὴν τὸ τετράδιόν σου πρὸς τὸ
Ἀρχιζέλιον ἄλλα, ἐξήρσι, δὲν εἶνε καθή-
λου υποχρεωμένον νὰ σοὶ τὴν ἀναποδώσῃ·)
Ἀρχιπαράρχον Θεμισσοπέδα (τὸ φυλλὸν στέλ-
λαται πρὸς τὴν Ραλλοῦ Γ. καὶ μὴ ἀνησυχῆς·)
Ἀνθοφόρον Κάνιστρον, Ἐξέδρα Πατρῶν,
Νεαράδ' Ἀμερικανίδας (ἐμπρὸς λοιπὸν!)
Ἐλληνα Πυροβολητὴν (αἱ πατριγγιλίαι σου
ἐξελελέσθησαν·) Κάταστρον Ἀράκι (καὶ ποῦ
νὰ ξεῖρατε οὐ εἶνε... μελαχρόν!) Πλότον
τοῦ Δουράδωος (νὰ σου ζήσῃ τὸ ἀδελφάκι· χί-
λιες εὐχὲς διὰ τὸ γενεθλίον σου·) Τέττιγα τῆς
Ἀχαιας (μετ' τὸ ἐθνικιστικὸν σπέρμα, μετ' τὴν
ζωγραφιστὴν καὶ μετ' τὸν πανστῆν· ἀλλὰ δὲν εἶπα
μεν οὐ ἀλληλογραφεῖν τὰ ἀγρία, μετ' τὰ ἀγ-
ρία;) Μυλέρων (δ' ἀτί ἐπιμένει νὰ μου στέλ-
λῃ, τετράδιον μετ' διπλοῦν γραμματόσημον ἀντὶ
δικαιώσεως· Τί λέγει ὁ Κανονισμὸς;) Ἀφρικὸν
Ποιήτην (μ' αὐτὰ ἀκριβῶς κρέματα· δηλαδὴ
κατὰ πρᾶγμα καὶ μολύβδον σὺν κτλ. δηλαδὴ
αἱ κρύσταλλοι·) Θεραπεινίδα τῶν Μουσῶν ([E]
διὰ τὴν ὄψαν καὶ ἐκτενῆ ἐπιστολήν·) Ἄφριον
Μάγδρον (ναί, ναί· ἐπιθύμω πολὺ νὰ μου στει-
λῃς τὸ σαμιακὸν φύλλον, διὰ νὰ γινώσκω τὴν
ἐπιστολήν σου·) Ἀνακατοσοφραν ([E] διὰ τὴν
χάρην, μετ' τὴν ὅποιαν μοῦ διηγεῖσαι ποσάντων
τὸ ἐπιστάδιον τῆς Μιγικῆς Εἰκόνης·) Μακροδέ-
λεξαν, Ροδοφατισμένην Ἰδίαν (χαίρω πολὺ διὰ
τὴν γνωρίαν τῆς Καίτης·) Τσιγγερανίδια γί-
νον 2,000 μόνον ἢ διὰ τὸ ἐσποθώματος ἐγ-
γραφησόμενοι ἐντὸς τοῦ ἔτους, ἐκτὸς τῶν πα-
λαιῶν καὶ τῶν ἀπ' εὐθείας ἐγγραφεμένων· ἀλλὰ
τὸ ἐσποθώμα προσέβη, πολὺ, καὶ γρήγορα ἐλ-
πίξῃ νὰ εὐθασίμεν αὐτὸν τὸν ἀριθμὸν·) Ἀερα-
ταυτήν τῶν Βοστανῶν (οἱ ποῖοι ὄν ἐρωτᾷ· εἶνε
συνδρομηταί μου·) Ὀνειροπόλον Πηίδα, Κο-
ρηκοῦσαν Ροζαντίον (πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ
ἐπιστολή σου κ' ἐλπίζω νὰ μου γράψῃς συ-
χνά·) Ὀλίαν τὸν Γρηῖα ([E] διὰ τὴν ὄψαν
περιγραφὴν τοῦ οὐνεῖρου· ἐστειλα·) Ἰέαν, Δῖν

Κολοκυθῶν Πάτερων (ἔκαμε δ, τι ἔπρεπε εἰς
τὴν περιστασίαν ἐλθῆναι καὶ σ' εὐχαρίσω· ὡς
πρὸς τὰς Μεταμορφώσεις, καὶ αἱ γενικαὶ καὶ τὰ
β' πρὸς τὰς τῶν ρημάτων δὲν εἶνε λέξεις· ὡς τὰ
ἐπιτρέπονται·) Ἀστὲρα τοῦ Πόντου (ἐστειλα·)
Ἀνδρόν Στρατιώτην (ἐστειλα ἐν νέου ἔην
καὶ δὸν) Ἐυφορίων (χαίρω πάρα πολὺ διὰ ὁ-
λα συνδρομητικῶν ἀνεδοκίμωνων πρῶτοι εἰς τὸν
Διαγωνισμὸν σου·) Μυστηριώδη Φύσιν (ἐπιδο-
κίμω καὶ δὲν ἀπορίπτω τὰ γρηγορήματα σου·
ἐστειλα δ, τι ἐλήθησε·) Ὀρίων (δικαιώσθη ἡ
παρατήρησις σου, διὰ τοῦτο ἀπερτίστω νὰ δη-
μοσιεύσῃ τὰ ὄνομα καὶ τῶν πρώτων λυτῶν τῶν
Μ. Εἰκότων, ἐκ τοῦ Ἐβουρισμῶ· ἢ εἴπω εἰς
τὸν κ. Κασιδάκη διὰ σοῦ ἦρθε τὸσον πολὺ
τὸ ποιητὴν τοῦ «Τὸ παιδί μου πεθαίνει») Φεγγυόβλην
Ἀβυθούλαν ([EEEE] διὰ τὴν
ἐπιστολήν σου, τὴν ὅποιαν παραμυτικῶς ἐθύ-
μασα·) Δ. Ι. Ἀγγελοπούλου, Κόρην τῆς
Ἑλλάδος (μὰ ἔλα λοιπὸν! τί ἔγινε;) Καί-
την Κ. Φώξερ (ἐστειλα·) Ἀρμά τοῦ Ἠλίου,
Ἀτρήμον Καρδίαν, Κόρην τῆς Βερενίκης
([E] καλὴ ἡ ἴδια σου, ἀλλὰ πρὸς τὸ παρὸν ἔ-
χομεν τόσους διαγωνισμοὺς, ὥστε πρὸ τῆς αὐ-
τῆς τοῦ φύλλον μου φανταίεθαι δύσκολον νὰ
εἰσαχθῶν καὶ ἄλλοι οἱ συσπράττοι μου σ' εὐ-
χαριστοῦν δι' ἕνα γράμμα·) Βίωμα τῶν Σμυρ-
ναίων (οἱ εἰκονογραφεμένοι γρήγορα ἀπαύουν
πολὺν χρόνον μοῦ ἦσαν ἰδίως τὸ περὶ Πρῶτον
τοῦ Νασταλίδου Ἑλληνα, Ποιήτην Πηίδα-
ρον, Μέλλων «Πρῶα (πολλὰς εὐχαριστίας ἐκ
μέρους τοῦ κ. Φαίδωνος·) Ἠλεκτρικὸν Φῶς
(ὁ ἀστερισμὸς σημαίνει δι' εἰς τὸ φανερότι
ποῦ ὑπάρχει μὴ λέξι· ἔχουσα διαφωτισμένη·)
Βασιλέα τῶν Κυκλάδων, Μαρτῖαν Γαλλινῶ
(ἐστειλα·) Σαρδανάπαλον (πολὺ διαπρήχθηκα
διὰ τὸ πῆθμά σου· δόξω σοι ὁ Θεὸς ποῦ ἦτο
παραστῆν!) Ἐλληγικὸν Διόσημα (εἰς τὴν
ἐρωτικὴν σου ἀπάντη· ναί·) Ἐλληνοπούλαν
(μετ' ἡλίως εὐχὰς διὰ τὸ γενεθλίον σου·) Ναυτο-
πούλαν ([EE] διὰ τὰς ἐκ τῆς κηδεῖας τοῦ Συγ-
γραφοῦ ἐνευχόμενας· αἱ γινώμαι περὶ τῶν [M] τοῦ
Ἀρχιζελίου εἰς τὸ προσεχές·) Φέρ-Μου-
Ἀἴ, Σκαφιδάκι, Φθινοπωρινὴν Νύκτα (ἔλα,
καὶ τὴν περιμένω·) Μικρὸν Τυμπανιστήν (πα-
ρακαλῶ πολὺ τὸν ἐτάδελφόν σου νὰ ἐκλήτῃ ἄλλο
ψευδώνυμον, διὰ νὰ μὴ γίνεταί σύγχυσις μετ' τὸ
ἰδικόν σου· τὸ νέον σου ἐσποθώμα, τὸ ὅποιον
μοῦ χαρῖς ἓνα ἴσως ἐλλεικτὸν φύλλον, μετ' κατε-
γορηταῖς·) Ἀπόγειον Ἄδραν, Σαβῶν Ἰω-
σηφίδην (ἐστειλα ἐν νέου·) Πένθμον Ἐπα-
ριστον ([E] διὰ τὴν γλαφυροτάτην ἐπιστολήν
σου·) Ἀγγελοῦ Κ. Φιλέτην (τὸ Σάββατον ἐκ-
δίδεται ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας· ὡς εἰ ἐν τῆς
Ἐπαρχίαις τὸ λυμῆνον μετὰ μίαν ἢ δύο ἡμέ-
ρας·) Διαβολάκι (εἶχε τυπωθῆ πλεον τὸ φύλ-
λον, ὅταν ἔλαθα τὴν πληροφορίαν σου·) Γαλ-
λοκίον Ἀθηναῖν, Γεωργίον Κυριακοπούλου,
Σταγόνα Δρόσου, κτλ. κτλ.

Εἰς ὄσας ἐπιστολάς διαβὰ μετὰ τὴν 21
Φεβρουαρίου, ἀπαύτησιν εἰς τὸ προσεχές.

Εἰ ἐν ΡΩΣΣΙΑ καὶ ΡΟΥΜΑΝΙΑ συνδρομηταί
τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» ἂν δὲν δύναται
νὰ στέλλουν τὴν συνδρομὴν των ἀπευθείας εἰς
τὸ Γραφεῖόν μας, παρακαλοῦνται νὰ πληρώσωσιν
αὐτὴν αἰ μὲν ἐν Ρωσσίᾳ πρὸς τὸν ἐν Ὀδησσοῦ
καθηγητὴν κ. Ἀναστάσιον Ν. Μάλτον
(ὁδὸς Αἰκατερίνης ἀριθ. 26, II) αἰ δὲ ἐν Ρου-
μανίᾳ ποδὸς τοῦς ἐν Βουκουρεστίῳ Τραπεζικῆς
Κουρ. Ἀδελφότητος Χάιτα, — εὐχόμενος ἀπο-
δεχθῆναι τὴν ἀντιπροσώπειαν τῆς «Διαπλά-
σεως τῶν Παιδῶν» τοῦ μὲν κ. Μάλτου καθ'
ἄψασαν τὴν Ρωσσίαν, τῶν δὲ κκ. Ἀδελφῶν
Χάιτα καθ' ἄψασαν τὴν Ρουμανίαν.
Παρὰ ταῖς αὐτοῖς κ. κ. Ἀντιπροσώποις πλη-
ρόνεται καὶ αἱ καθυστερούμεναι συνδρομαὶ πα-
λαιότερων ἐτῶν ἐξ ἀλασθήποτε πλεως τῆς Ρω-
στικῆς τῆς Ρουμανίας, ἐγγράφονται δὲ καὶ νέοι
συνδρομηταί εἰς τὴν ἀδιάπλασιν τῶν Παιδῶν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 12 Ἀπριλίου

Ο ἕρως τὸν λίσαν, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δὲν νὰ γράψωι
τὰς λύσεις τῶν ἀδελφωτῶν, καλεῖται ἐν
τῇ Γραφεῖᾳ μας εἰς φανίλλου, ἐν ἴσαστος
περιεχί 20 φύλλα καὶ τιμᾶται ἐπ 1

113. Δεξιόγρφος.

Τὸ πρῶτον μου εἶνε ρῆμα, τὸ δευτέρον μου πλῆθος,
Κ' ἐν ὄνομα τὸ ἄλλο, ποῦ ἀκουεταί συνθήκη.

Ἐστειλῆ ὑπὸ τοῦ Φιλάμμωνος

114. Συλλαβόγρφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε πρόθεσις, ῥωτᾷ τὸ δευτέρον μου
Καὶ ρῆμα κάνουνε τὰ δύο (ἔχει τὸ σύνολόν μου·)
Τὸ τρίτον, ἢ τὸ ἔσχατον, εἶνε ἄπλοον στοιχεῖον,
Καὶ ὄνομα τὸ σύνολον μᾶς τῶν Ὀλυμπίων.

Ἐστειλῆ ὑπὸ τοῦ Ἀγγορολογιστάτου.

115. Στοιχειόγρφος.

Εἰς μέλος σου ἀσθένειαν δεῖναι θὰ μεταβάλῃς,
Ἐκεῖ ποῦ ἔχει Ὀμικρόν, ἐν ἄλλω σὺ ἐν βάλῃς.

Ἐστειλῆ ὑπὸ τοῦ Ἀδερφῶ

116. Τονόγρφος.

Ἄεκα χιλιάδες πρῆγμα τὸν τόνον καταβάζου
Καὶ ἀναρίθμητα γεννηοῦν καὶ μᾶς τὰ παρουσάζου.

Ἐστειλῆ ὑπὸ τοῦ Ἀστῆρος τοῦ Βέγα [E]

117. Ρόμβος.

		M	*	*
	M	*	*	*
M	*	*	*	*
	*	*	*	*
		*	*	*

Ἐστειλῆ ὑπὸ τοῦ Βασίλειος τῶν Κυκλάδων

118. Μέγα Κοικωτόν.

Νὰ συμπληρωθῶσιν οἱ ἀστερισμοὶ διὰ γρη-
μάτων ὅσως ὥστε νὰ σχηματισθῶσιν ἐν ὄψῃ
29 λέξεις, ἐκάστη τῶν ὁποῶν θάξῃται ἀπὸ ἐν
γράμμα τὸ σχῆμα τοῦ ἀστερισμοῦ κατὰ σειρὰν καὶ ἄποτε-
λῆται ἀπὸ ὅσα γράμματα θέλῃς, ἐκ τῶν κατωτέρω
τοῦ ὧς πρῶτον λαμβανόμενον ἢ ἀνάγκησις θάρ-
χην ἀπὸ τοῦ Σ καὶ θὰ κάμῃ ἄλλο τὸν κύκλον
ἕως οὗ καταλήθῃ πάλιν εἰς τὸ Σ. Ἡ ὀρθογρα-
φία δὲν τηρεῖται, ἀλλὰ μόνον ὁ ἦχος.

Σ * Σ * Σ * Σ * Σ * Σ * Σ * Σ * Σ * Σ *

ο * ο * ο * ο * ο * ο * ο * ο * ο * ο *

υ * υ * υ * υ * υ * υ * υ * υ * υ * υ *

Ἐστειλῆ ὑπὸ τῆς Ιωνικῆς Ἀκτῆς [E]

119. Παίγιον.

Πῶς ὁ ἀριθμὸς 9999 δύναται νὰ γίνῃ μόνον
100 τῇ προσθήκῃ δύο σημείων οἰωνοθήτων.

Ἐστειλῆ ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Πανίστου

120. Ἀπορία.

Ὁ λόρδος Τικὸν καὶ ἡ σύζυγος του λαίην Τικὸν
ἐρώνησαν ἰδιαιτέρως τὴν θυγατέρα των Μίς Τι-
κὸν διὰ νὰ τῆς εἰπῶν τὸνομά τῆς. Καὶ ἐν τού-
τοις εἶνε γνησία θυγάτηρ των.

Νὰ ἦτον ἀπὸ γε ἐγγλέζικῃ ἰδιότητι ;

Ἐστειλῆ ὑπὸ τοῦ Λογ. ἐκείνου [E]

121—123. Μεταμορφώσεις.

1. Ὁ Ρῆγος δι' 8 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Πάδος.
2. Ὁ Ταδὸς διὰ 4 " νὰ γίνῃ Λήν.
3. Ὁ Κόκλος διὰ 4 " νὰ γίνῃ Κόδος.

Ἐστειλῆ ὑπὸ τοῦ Πηλοῦ τῆς Βορῆας

124. Μεθοδότης.

Τὰ μεσῆα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων
ἀποκειλοῦσι τῶνομα Σειρήνος :

1. Μουσικὸν ὄργανον. 2. Πόλις τῆς Ἑλλάδος.
3. Παλακιστὸν. 4. Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος. 5. Ἀρχαῖο· Βασιλεὺς. 6. Μία τῶν Ἐρρινῶν.

Ἐστειλῆ ὑπὸ τοῦ Διευκροῦ Διαβολάου

125. Δίδειχον φωνηνοβόλιον.

* γμνυ-ν-κ-κκς-ππς-χρν

* γμνυ-ν-γς-ψς-τ-μρν

Ἐστειλῆ ὑπὸ τοῦ Διοσκοτέου Ἀγγίλου

126. Γοῖφος.

I Ἄδω!

Φ

Ἐστειλῆ ὑπὸ Βασίλει Κ. Διαβολάου